

No. 3

VOLUME 41

KOVAS-MARCH, 1955

EDITOR — DR. JUOZAS LEIMONAS,

52 Thomas Park, South Boston 27, Mass.

Asst. Editor — PHYLLIS GRENDAL,

395 W. Broadway, South Boston 27, Mass.

* * *

**KNIGHTS OF LITHUANIA SUPREME COUNCIL
OFFICERS 1954—1955**REV. ALBERT J. CONTONS, Spiritual Director
50 W. 6th St., South Boston 27, Mass.ALEXANDER WESEY-VASILIAUSKAS, President
72 Steamboat Road, Great Neck, New YorkEDWARD A. DANIELS, Vice President
4 Marion Avenue, Worcester, Mass.JOSEPH A. SAKEVICH, Vice President
94 Grace St., Irvington 11, New JerseyDIANE O. SHATAS, Recording Secretary
784 East Broadway, South Boston 27, Mass.MRS. TILLIE A. GERULIS, Financial Secretary
38 Providence St., Worcester 4, Mass.WILLIAM KOLICIUS, Jr., Treasurer
3522 Marge Drive, Pittsburgh 34, Pa.FRANK J. VASKAS, Trustee
206 Van Buren St., Newark 5, New JerseyJOHN S. DANIELS, Trustee
149 W. Eighth St., S. Boston 27, Mass.KONSTANT J. SAVICKAS, Esq., Legal Adviser
4107 S. Archer Ave., Chicago, Illinois**RITUAL COMMITTEE**LONGINAS L. SVELNIS, Chairman
163 "I" St., South Boston 27, Mass.ADELE CERESKA, Secretary
58 E. Mountain St., Worcester, Mass.V. ED. PAVIS,
1409 S. 51st Court, Cicero 50, Illinois**LITHUANIAN AFFAIRS COMMITTEE**JOHN CHERVOKAS, Chairman
31 Earle St., Norwood, Mass.Chicago District — JOSEPHINE KUIZIN,
2781 W. 10th Place, Gary, IndianaPittsburgh District — HELEN GIRDIS
2407 Sarah St., Pittsburgh 3, Pa.New York - New Jersey District ANNE KLEM
183 Dukes St., Kearny, New JerseyNew England District — MRS. THEODORE F. PINKUS
76 Providence St., Worcester 4, Mass.**HONORARY MEMBERSHIP COMMITTEE**LEONARD ŠIMUTIS, Chairman; JACK L. JATIS, Secretary;
ANTHONY J. MAZEIKA, FRANK RAZVADAUSKAS,
IGNAS SAKALAS.**CONTENTS — TURINYS**

ST. CASIMIR	3
NE SUNYKTI, BET GYVENTI — Alfa Sušinskas	4
GOING TO COLLEGE? — Rev. Albert J. Contons	5
ŠV. KAZIMIERO RELIKVIJOS — Ver. Kulbokienė	7
SEA SHORE SHENANIGANS — John Chervokas	8
JAUNIMAS AZIJOJE IR AUSTRALIJOJE — Kun. Dr. J. Prunskis	9
M. NORKŪNUI PAMINKLAS IR VYČIŲ PRIESAUKA	11
THE HISTORY OF LITHUANIAN PEOPLE IN DIOCESE OF WORCESTER, MASS. — Rev. John C. Jutt	12
PRELATAS IGNAS ALBAVIČIUS	15
LIETUVOS VYČIŲ ISTORIJA — Ignas Sakalas	17
VYČIŲ SENDRAUGIŲ SKYRIUS — Ignas Sakalas	19
ŠALTOJI ARKTIKA — MAISTO REZERVUARAS — Prof. Dr. K. Valteris	20
VYČIAI VEIKIA - COUNCIL ACTIVITIES	21

Panaudota klischė: "Žvaigždės" — psl. 3, 4, 7, 9,
"Laiškai Lietuviams" — psl. 18, 23, 24
Viršelis dailininko P. Osmolskio.

PUBLIC RELATIONSL. VALIUKAS, Los Angeles, California
JUOZAS SADAUSKAS, Cleveland, Ohio
LAURA YUCIUS, Chicago, Illinois**ADVISORY STAFF**

REV. JOHN D. ZUROMSKIS, Chairman

* * *

All correspondence should reach the editor by the 10th of the month preceding the next issue. Correspondents may use pen names, but all correspondence must bear the signature and address of the writer. The editor assumes no obligation to return any material not solicited.

VYTIS — THE KNIGHT

Published monthly by the Knights of Lithuania.
Entered as 2nd class matter February 25, 1954, Putnam, Conn.,
under the Act of March 3, 1879.

POSTMASTER: if undeliverable, send form 3579 to VYTIS,
Putnam, Conn.

N. P. Seserų Spaustuvė, Putnam, Conn.

ST. CASIMIR

St. Casimir, a Saint of Lithuania, is descended from the ancestry of Great Lithuanian Princes: (Casimir, Jogaila, Algirdas, Gedeminas). St. Casimir's father (also named Casimir) was the Great Prince of Lithuania and King of Poland.

From his early days, the saint was very devout, modest and talented boy. Upon reaching the age of 12 he was announced King of Hungary. How-

ever, Hungary did not recognize him as king and elected for themselves another. Upon returning from Hungary he remained with his father and he studied many things that were necessary for the affairs of the State. When he became 20 years of age, Casimir was invited to become a Prince of Lithuania. With that his father did not agree. He, himself, undertook to rule Lithuania and sent his son to rule Poland. In Poland, Casimir for two years performed the duties of his father, the king. He became noted for his uprighteousness and truthfulness, dismissed corrupt officials, generously helped the poor and he kept good relations with the Pope.

Upon his return to Lithuania from Poland, he became seriously ill and died in Gardinas (Grodno) in his 26th year. He was buried in Vilnius, all the people grieved for him and they started to pray at his grave. Several miracles took place. The Pope after investigating his life, *declared him a saint in 1521*. The relics of the holy have been kept in the beautiful chapel in Vilnius. When Lithuania regained her independence she selected St. Casimir for her patron saint. Every year, *March 4th is celebrated as the holiday of St. Casimir*.

St. Casimir was very good to others but very strict with himself. He used to wear the royal robes on the surface but underneath he wore rough clothing of penance. He used to fast strictly, he himself used to bathe the sick, during the night when they were making merriment in the palace he used to pray. Frequently, he used to lie on a hard bedding and even on the floor. He valued very highly purity. He loved Mary very much and he wrote for Her in the Latin language a hymn: "Omni Die, Dic Mariae." When he was dying he asked that this hymn be placed in the coffin for him as his dearest possession and love.

Lithuania had received many courtesies through his sponsorship. Once when the Lithuanians were loathe to fight against the army of Moscow, when the Dauguva had overflowed and it was not possible to cross the river, there appeared a young warrior clad in white armour. He encouraged the army as he jumped in the river with his horse. After that they all jumped (in the river) and won the war. Later they learned that that was the holy one himself... because after they entered the war they could not find the white horseman and on him the leader.

NE SUNYKTI, BET GYVENTI

Alfa Sušinskas

Pelenai kalba

— Atmink, žmogau, kad dulkė esi ir į dulkę pavirsi, — taria kunigas tikinčiajam, ant jo galvos užberdamas pelenų žiupsnelį Pelenų trečiadienį, kuriuo Bažnyčia pradeda gavėnią.

Bažnyčios liturgija tada yra išreikšta violetine skausmo bei gedulo spalva ir atgailos žodžiais, o žmonių veiduose gali skaityti rimtį ir susimąstymą.

Tą dieną katalikai gausiai susirenka į bažnyčias, kad pergyventų išpūdingąjį Bažnyčios priminimą apie žmogaus menkumą, išreikštą gražiomis pelenų apeigomis.

Pelenai gyvenime reiškia išnykimą ir sunaikinimą ugnimi to, kas buvo. Bažnyčia pelenų simbolika primena žmogui, kad jis vien savo jėgomis yra tik peleno dulkė, kad mirtis sunaikins visa, ką jis turi žemiška: jo kūną, turtą, garbę...

Tačiau žmogus savo siela ir dvasiniu gyvenimu yra nuostabus Viešpaties kūrinys, nemirštąs ir neišnykštąs. Dėl to žmogus visą pagrindinį rūpestį turi nukreipti į savo sielą ir į dvasinį gyvenimą, kuriuo jis gali priartėti prie Viešpaties, savo Leidėjo. Jei žmogaus kūnas ir žemiškasis gyvenimas tėra tik dulkė, tai savo siela jis yra toks vertingas, kad jam atpirkti iš nuodėmės ir velnio vergijos net pats Dievo Sūnus atėjo į žemę ir apsiėmė kentėti didžiąją žmogaus atpirkimo kančią...

Alyvų kalno dvasia

Gavėnia yra specialiai skirta apmąstyti Viešpaties kančias ir mirčias ir tinkamai pasiruošti Velykoms sutikti. Gavėnia taip pat yra ir didesnės atgailos metas: kaipgi žmogus neatgailaus žinodamas, kad Išganytojas kenčia už jį dėl jo nuodėmių...

Savo dieviškąją atpirkimo kančią Išganytojas pradeda malda Alyvų kalne, kruvinai prakaituodamas ir visiškai atsiduodamas Dangiškojo Tėvo valiai. Po to ateina Jo mokinys Judas ir, šventvagiškai pabučiuodamas, jį išduoda. Išganytojas suimamas ir pradedamas visaip kankinti: jis išjuokiamas, mušamas, teisiamas, apvelkamas pajuokos drabužiu, plakamas, erškėčių vainiku apvainikuojamas ir po visų ilgų bei baisių kankinimų — prikalamas prie kryžiaus... Išganytojas miršta dieviškąją atpirkimo mirtimi...

Išganytojo kančias be galo didina žmonių nedėkingumas ir Jo dieviškosios meilės atmetimas bei paniekimas.

Alyvų kalno dvasia yra begalinė dieviškoji meilė žmogui, realiai išreikšta begaline dieviškąja kančia nuodėmės žmogui atpirkti, kad jam, be jokių jo nuopelnų, suteiktų amžinąją laimę po mirties Viešpaties draugystėje.

Kiekvienas tikras krikščionis gavėnioje (ir net per visą kitą laiką) gyvena Išganytojo kentėjimais, juos apmąstydamas, juos garbindamas ir iš jų sau stiprybės imdamasis... Išganytojo kančia ir mirtis įprasmino visokį žmogaus kentėjimą, jei tik jis moka kentėti.

Kentėjimų palaima

O kentėti moka žmogus tada, kada jis kenčia ne vienas: kada jis kenčia su Kristumi, Jam visus savo kentėjimus aukodamas.

Nė vienas žmogus neišvengia kentėjimų ir nuo jų nepabėga. Joks mokslas ir joks gyvenimo pagerėjimas nepanaikina visų žmogaus kentėjimų: jų vis lieka, nes jie yra suaugę su žmogaus prigimtimi ir jį lydi per visą gyvenimą. Jei žmogus netiki Dievą ir nenori naudotis Išganytojo kančios vaisiais, jis tada kenčia vienas be Viešpaties pagalbos. Betgi jei jis kenčia su Išganytoju, nė mažiausias jo kentėjimas nenuėina jam niekais: betkuri jo kančia, Išganytojui skiriama, yra Išganytojo priimama kaip jo atgaila už savo ir kitų nuodėmes. Šitoks žmogaus kentėjimas šioje žemėje yra jo palaima.

Mokėdamas kentėti žmogus parodo ir savo dvasinę didybę; jis pasidaro jautresnis kitam žmogui; jis taip pat išmoksta suprasti tikrąją gyvenimo prasmę...

Gavėnia su savo išpūdingais Išganytojo kančios apmąstymais moko žmogų, jog jis savo kentėjimais yra skirtas ne sunykti, bet amžinai gyventi, nes jis yra Išganytojo atpirktas amžinajai laimei.

GOING TO COLLEGE?

Religious Ignorance

Cardinal Griffin of England recently told the following anecdotes, illustrating the religious ignorance prevalent among young people today.

"A young couple came to the priest to put in their banns of marriage, the man a Catholic, the young lady a non-Catholic. The priest asked the young lady whether she had been baptized. Complete blank! "Have you been christened?" he asked. "I do not know, but I have some marks on my arm", she said.

An even worse example cited by the Cardinal deals with a young man educated under an agreed syllabus, in a non-Catholic school. The young man "was talking to the priest with a number of other non-Catholic boys, when he saw on the mantelpiece a picture of the Crucifixion. 'Father,' he said, 'what is that all bout?' 'That represents Christ's death on the Cross to save our souls.' 'You mean to say that he went through all that? The poor fellow!!' And that was all he knew of the founder of Christianity."

The religious I. Q. of many non-Catholic college students is hardly any better. In a recent survey conducted at a non-Catholic college in Wisconsin to determine the religious beliefs of students the following results were obtained.

To the question, "What is the nature of God?" typical answers were: "Your God is what you make Him — art, music, money, clothes."

To the question, "What is your concept of Heaven?" a very large number denied its existence altogether, while 25% of all answering the questionnaire checked the suggested answer "the greatest happiness on earth." Most of the students rejected even the idea of hell, saying that it was merely a threat hurled at people by the churches.

Such shocking revelations of religious blackout in the minds of modern young people highlight the dangers and the challenge confronting the young members of the Knights of Lithuania.

Why Choose A Catholic College?

The minds of many hundreds of thousands of high school seniors and young men returning from their tour of military duty are at this time engros-

sed in the problem of how to further their education. Catholic are particularly confronted by a choice: "Shall I choose a Catholic or non-Catholic college?"

The choice will not be so difficult if the young Catholic realize that to him the Faith of Christ is the "treasure hidden in the field," the "pearl of great price" for which any sacrifice is not too great. The Faith is the seed planted by the Great Sower in the soul. It must be watered, nurtured, pruned, and protected till it reaches the full bloom of maturity in the soul of the Catholic adult.

"Shall I choose a Catholic college? Or shall I choose a college where religion is tolerated as an empty relic of the Medieval past, where faith is smiled upon as a harmless plaything for unenlightened simpletons, where the existence of God is ignored and in effect denied as a figment of the primitive imagination."

Thomas Byrnes in a recent address boils down the choice to the following: "Does a good Catholic father seriously consider whether he shall have a Catholic or a non-Catholic home life?"

"Does a good Catholic mother seriously wonder whether she shall bring God into the lives of her children, or keep Him out?"

"Why then do we indulge in this periodic confusion about staying close to God during the period in our lives which has more immediate influence than any other on our future conduct?"

"Do we delude ourselves that we can make up for a Catholic education by extra reading, or by attending lectures or special classes in religious instruction? Why should we so limit our acquaintanceship with God?"

The purpose of a Catholic college education is to develop the whole man. To the Catholic education is not merely the acquisition of a stockpile of facts and statistics. Education, as the Catholic sees it, is the development of the whole personality: of body and soul, intellect and will. Catholic education is intended to give the student a correct philosophy of life. The Catholic college offers its students a broad cultural background which will enrich his appreciation of life, and the professional skills necessary for advancement in specialized fields. But more important, the Catholic school gives its students the key to happiness: a deeper Faith to light his way, a moral code to guide him

on the way, and a Sacramental system to strengthen his soul.

This rounded education is in sharp contrast to the program offered at the non-Catholic college. First of all it is a near sighted program, for it admits that eternal values are beyond its scope.

Without doubt the majority of non-Catholic colleges make no pretense of offering the student the correct philosophy of life. Instead they cast upon the waters of the young mind a hodge podge of courses, like the pieces of a jig saw puzzle.

The courses may in many instances be contradictory. Some will admit the existence of God, others will deny it. Some will admit the importance of spiritual values, others will deny it. Some will admit certain unchanging moral standards, most will deny them. For the most part they will say truth is what you make it: morality is like the styles in women's dresses: you change it to suit your taste.

Upon graduation the student has the pieces of the jig saw puzzle. Now he must spend the rest of his days trying to put them together in their proper pattern, even though some of the most brilliant minds of our age have not succeeded in doing it. Finally the supreme frustration is liable to come: to realize that the important pieces of his education had not even been given him — some pieces of the jig saw puzzle were missing!

The Choice

These are only a few of the ideas which should guide young Catholics in making the choice of a college. A mountain climber as he begins the ascent often cannot see the summit. But once he climbs to the top, vast expanses of scenery stretching from the base are open to his view. So it is in life. Many a young Catholic as he stands before the ascent of the mountain of life does not see the summit and the pitfalls and dangers on the trail. But some one who has gone through the mill, who has completed a college and university education, and has had years of experience in the school of life can look back down the slope and see the dangers lying on the trail.

If you are one of those confronted by the choice of a college keep these thoughts in mind. Pray to God for the light and help to make a wise decision, for you are charting a course for the rest of your life. Talk the problem over with your spiritual adviser. His purpose is to help you. You stand at the base of the mountain, the dangers hidden from your eyes. He stands on the summit, and understands the dangers of the trail.

Ministeris Bronius K. Balutis
Lietuvos Atstovas Anglijai

1954 m. gruodžio 29 d. sulaukė 75 metų amžiaus. Ministeris B. K. Balutis turi daug nuopelnų Lietuvai ir apskritai lietuvių tautai. Jis dar prieš pirmąjį pasaulinį karą daug dirbo lietuvių tautos klestėjimui ypač Amerikos lietuvių tarpe. Lietuvai išsikovojus sau nepriklausomybę, p. B. K. Balutis buvo pakviestas Lietuvos valstybės kūrimui ir jos atstovavimui. Šiame atsakingame darbe jisai išbuvo visą laiką ir yra dabar. Tai retas žmogus taip ilgai, be atvangos tose pareigose išsilaikęs. Šita rodo nepaprastai aukštas p. B. K. Balučio kvalifikacijas, jo tikrai didžią asmenybę.

Šia proga, nuoširdžiai jį sveikindami, linkime sveikatos, ilgiausių metų, sėkmingos darbuotės ir laimės vėl išvysti laisvą, nepriklausomą Lietuvą.

“VYTIES” ŽURNALUI 40 METŲ

Lietuvos Vyčių organizacijos žurnalas “Vytis”, vyčių organas, pradėjo eiti 1915 m. spalio mėnesį. Taigi šiemet jam sueina 40 metų. Pirmuoju redaktorium buvo Dr. Al. M. Račkus, o pirmuoju administratorium buvo p. L. Šimutis, dabartinis “Draugo” redaktorius. Toliaus “Vyties” redaktoriais yra buvę Prof. Dr. K. Pakštas, M. Zujus, Ign. Sakalas, K. Jonaitis, Pr. Zdankus, A. Lapinskas, K. Savickas, Kun. A. Valančius, J. Petraitis, A. Skirius, Ed. J. Kubaitis, A. Vaičiulaitis.

Ši sukaktis ruošiamasi atitinkamai paminėti.

ŠV KAZIMIERO RELIKVIJOS

Ver. Kulbokienė

I Šventą Kazimierą

Lietuvos sostinė Vilnius slepia savyje didelius mūsų tautos istorijos ir meno turtus. Miesto centre, prie Nerios upės, iškilęs pilies kalnas su Lietuvos kunigaigščių pilių liekanomis byloja apie didingą Lietuvos praeitį. O žvelgdami nuo pilies kalno į miestą, matome jį skendintį bažnyčių bokštų miške. Vilnius yra puošniausių baroko stiliaus bažnyčių miestas. Jame yra per 30 menisčių bažnyčių. Gi bažnyčių rūsiuose ilsisi nusipelnusių mūsų tautai žmonių palaikai.

Šv. Kazimiero koplyčia

Vienas iš tų paminklinių Vilniaus meno kampelių yra Šv. Kazimiero koplyčia. Ji buvo statyta 1624-1636 m. Karaliaus Zigmanto II įsakymu Šv. Kazimiero karstui laikyti. Šv. Kazimiero koplyčia yra viena iš vienuolikos Vilniaus bazilikų supančių koplyčių. Tai kampinė Viln. Katedros koplyčia dešinioje didžiojo altoriaus pusėje. Ji yra baroko stiliaus ir pasižymi nepaprastu puošnumu ir turtingumu. Jos sienas ir altorių puošia marmuras, sidabras, auksas ir vertingi meno paveikslai, vaizduoją Šv. Kazimiero gyvenimą ir įvykusius stebuklus. Sienų įdubimuose stovi Lietuvos kara-

lių stovylos. Viršum durų, priešais altorių, yra ložės (kitados buvusios sujungtos koridoriumi su netoliese esančia karalių piliimi), kuriose sėdėdami karaliai klausė šv. Mišių.

Ant koplyčios altoriaus, viršum tabernakulio yra sidabro karstas su šventojo relikvijomis. Karstą laiko du klupę angelai. Viršuje karsto yra sidabrinė Šv. Kazimiero stovyla. Gi žemiau — karsto visų dėmesį kreipia ypatingas paveikslas vaizduojąs Šv. Kazimierą su trimis rankomis. Padavimas sako tą paveikslą esant stebuklingą, nes dailininkas tapdamas vieną ranką norėjęs pataisyti. Ir kiek kartų jis bandęs užtepti ją dažais, visada ji išėdavo į paviršių, ir taip paveikslas likęs su trimis rankomis. Paveikslas pieštas apie 1520 m.

Koplyčios požemiuose yra karaliaus Aleksandro ir dviejų Zigmanto žmonių Elzbietos ir Barboros Radvilaitės, palaikai.

Šv. Kazimiero relikvijos

1838 m. remontuojant Šv. Kazimiero koplyčią, buvo peržiūrėta ir pačios relikvijos. Dideliame sidabriniame grabe rastas antras liepos medžio (iš XVIII am.) kars-

tas, gražiai išklotas mėlyna drobe. Šiame grabe rasta pailga medinė dežė iš oro pusės apmušta dryžu turkų šilku, o iš vidaus — baltu atlasu auksiniais kraštais. Dežė buvo užrakinta dviem užraktais. Vienas raktas buvęs visada pas vyskupą, antras turėjo būti saugomas kapituloje.

Tame pat grabe rasta dar viena paprasto alksnio dežutė, kuri iš viršaus buvo apsiūta balta drobe ir apsiuvinimas užantspauduota. Viršus apjuostas kryžmai mėlyna juosta, kurios galuose buvo 1664 m. antspaudai. Kas bandytų atidaryti dežę, turėtų antspaudą sulaužyti. Relikvijų buvo rasta šeši gabalai, suvynioti į baltą atlasą, o kaukuolė į raudoną medžiagą. Prie kiekvieno gabalo pridėtas raštas, kuriame pažymėta, kada ir kas iš jų buvo paimta. Be to, rasta kunigaikštiška mitra ir gabalas gelsvai vyšninės spalvos rubo.

Pirmas Šv. Kazimiero relikvijų apžiūrėjimas buvęs 1664 m. reikalaujant karaliui Kazimierui, po rusų karo, per kurį relikvijos buvo slapstomos net ir kituose kraštuose. Komisija tiksliai surašė rastus Šventojo kaulus. Pagal to rašto nuorašą rasta: kaukuolė su plaukų liekanomis ir žandikauliais ir atskirai suvynioti 26 dan-

Sea Shore Shenanigans

by John Chervokas

Though summer has stealthily crept away from the scene its remains are still visible among many of the Knights of Lithuania. Various degrees of tan, the closing of cottages, and the tattered summer attire are but a few of the manifestations of the glorious season's conclusion. But a far more lasting mark upon the sea shore enthusiast is the memory of the enjoyable season.

Through the years the tangy salt air has sensated the weary limbs of Joe Knight. When, in the summer, the breeze wafts the K. of L'ers away to a vacationist's dream the council realize that a beach party is in the offing. This social affair, the peak of summer entertainment, is another traditional K. of L. institution.

Knights, packing their coast-line commodities as well as their eager family into the chartered bus, become wide-eyed as the azure sky and comfortable breeze promise a relaxing day. The bus, burdened with jovial Lithuanians, is an intrinsic part of the trip. In fact, the hearts of the beach-bound skip a beat when the bus seems to have fallen prey to a precipitous hill. However, heavy burren and all, the majestic ocean is reached safely.

A beach party, as is a play, is divided into various scenes. The first act consists of the Knights nimbly hopping off the bus and scampering to the roaring surf. It is at this point that the men are separated from the boys. Joe Knight, cau-

tiously dipping one toe into the seemingly frigid water, quickly and abruptly retreats. The husky, fearless men wrap their tentacle-like arms about the shivering Joe and heave him into the briny deep. The beach party has begun.

Frolicking in the surging waves seems to entrance the playful Knights. However, the thought of food causes the hasty emergence of Joe and the second act of the sea side saga takes place. The swimmers, marching as to war, attack the helpless and unprotected picnic basket. Never has the world seen the like of a hungry Lithuanian. In fact the sand sprinkled in Joe's fifth ham sandwich might even cause him to outdo his ravenous self. Whatever the reason it must be said that the culinary delights, so artfully prepared by the damsels, are hastily devoured by the Knights.

Throughout the entire year Joe Knight has been constructing a bay window in a most conspicuous place. This obtrusive sight can be lost within a short period of two hours during one of the infamous K. of L. softball games. At a beach the encircling sand dunes provide a fine area for this exhilarating pastime. Men, women, and juniors take part in this unusual exhibition. The paunches of the well-fed husbands often obstruct the home run swing thus causing a mirth-provoking picture. The umpire, an unbiased Knight, is truly a creature to be pitied. Vehemently approached by both irate teams his only escape is to bury himself in the sand. The actual game, a grueling one, results in a great deal of grief to Joe Knight. However, he usually doesn't rea-

lize his plight until the following day. It is then that he becomes aware of aching limbs, sore muscles, and an all-round decrepit physical state. Thus act three of the drama of the beach party is a fast moving one.

No beach party would be near completion without the enthusiasts imbedding their teeth into a huge portion of succulent, mouth-watering watermelon. Onlookers of this eerie picture of Joe Knight devouring a watermelon leave the shore scratching their sand-riddled head and saying, "How does he do it?"

By this time the water, cold, warm, or tepid, offers no obstacle to the would-be bathers. Bravery, aroused by the softball debacle, and enthusiasm, spurred on by the delight of watermelon prompts Joe Knight to courageously romp in the on-rushing brine. But as all good things must come to an end so must the curtain fall on the beach party comedy.

Homeward bound the fatigue of the K. of L'ers is indeed evident. Attempting to cast the searing pain of a sun burn into oblivion, Joe Knight vocalizes a well-known Lithuanian ditty. The others, following the pattern set by Joe, join the chorus and the bus is filled with a loud though unusually pleasing refrain.

Thus the excursion comes to an end. With legs, back, and face displaying a crimson hue, the cries of woe are audible. Sand is also present in everyone's wind-swept hair. However, these petty annoyances do not disconcert the intrepid Knights. With firm conviction and a smile of satisfaction beaming across his florid face Joe Knight staunchly asserts, "I can't wait till next year's beach party."

tys; viena sveika mentė ir antros pusė; krūtinės kaulai; nugarkaulio 12 didesnių ir 11 mažesnių kaulelių; šonkaulių sveikų 10 ir sutriuškintų gabalų 24; dvi rankos, 20 kaulelių kojų ir rankų pirštų, 2 šlaunikauliai, 3 didesni ir 33 mažesni įvairūs kaulai.

Šventojo relikvijų garbinimas

Šv. Kazimiero relikvijos netiktai mūsų protėvių buvo laikomos didžiausia brangenybe ir dalinamos tik labai aukštiems asmenims, bet ir kitų kraštų katalikai labai norėję jų gauti sunkiai gaudavo.

XV amžiuje garsi Florencijoje didikų Mediči giminė, rodžiusi Šv. Kazimierui ypatingą dėmesį, tik mainais už italės Šv. Marijos Magdalenos relikvijas gavo

stambią Šv. Kazimiero relikviją — rankos kaulą, kuris ir dabar yra laikomas Florencijoje Mediči koplyčioje.

Vyskupas Jurgis Tiškevičius vieną kaulą padovanojo Vilniaus jėzuitams, o antrą išsiuntė Neapolio bajorų kilmės jaunuomenės organizacijai, kuriai Šv. Kazimieras kaip kunigaikštis turėjęs ypatingos reikšmės.

1690 m. Šv. Kazimiero relikvijų prašė Maltos kavalierių ordinas. Dėl to buvo ilgos diskusijos Kapituloje duoti ar neduoti ir galiausiai slapta buvo duota labai mažas Šventojo kaulo gabalėlis.

Arba vėl — Belgijos jėzuitų įsteigta jaunuomenės draugija Sodalitas — gavo irgi mažą mūsų Šventojo kaulo gabalėlį už kurį dėkodama aprašo savo

džiaugsmą ir reiškiamą pagarbą Šv. Kazimierui. Rašte sakoma, kad relikvijos buvo įdėtos altoriun ir labai buvo visų gerbiamos. Kasdien buvo sakomi trys pamokslai. Buvo daromos procesijos, kuriose buvo vaizduojami Lietuvos karaliai ypač karal. Kazimieras — šventojo tėvas ir šventojo broliai ir daugeilis kilnių Lietuvos bajorų.

Šventojo relikvijų dabar

Daug kartų išgelbėtos Šv. Kazimiero relikvijos nuo pavojų ir išsaugotos, šiandieną pergyvena sunaikinimo pavojų. Šių dienų Vilniaus okupantai pavertę gražiausią bažnyčią šokių sale, Šventojo karstą įsakė perkelti į Šv. Petro ir Povilo bažnyčią Antakalnyje.

**JAUNIMAS
AZIJOJE IR
AUSTRALIJOJE**

Kun. Dr. J. Prunskis

Azijos gyventojai bėga nuo komunistų

Porai mėnesių išvykęs į Aziją ir Australiją bei Naująją Zelandiją daugiausiai stebėjau tų kraštų kultūrinį, politinį, ūkinį gyvenimą. Su jaunimu ir jo problemomis tik pripuolamai teteko susidurti, tačiau vieną kitą faktelį mūsų mieliems vyčiams galima būtų papasakoti.

Karo nusiaubtoji Japonija

Pirmasai užsienio kraštas, kuriame savo kelionėje į Tolimuosius Rytus buvau sustojęs, buvo Japonija. Šis kraštas karo gerokai sukrėstas. Mikado kultas blėsta ir senoji religija, kuria ir jaunimas gaivinosi, iš dalies netenka pagrindų. Japonijoje nėra tokių stiprių šeimos tradicijų, kaip Kinijoje. Tai irgi atsiliepia į jaunimo padėtį. Jau nuo seniau jaunoms japonėms buvo atviras kelias į geišas, dabar gi jos kaskart blogesnį vardą įgauna. Karas gerokai supurtė Japonijos jaunimo moralinius pagrindus, o okupacinė amerikiečių kariuomenė iš dalies irgi nebuvo priedas. Studentijoje jaučiama nemažai raudonųjų įtakos.

Iš kitos pusės, Japonijos jaunime kaskart stipriau atgimsta nacionalinis jausmas ir prisirišimas prie tėvų pasaulėžiūros. Kaikuriuos senovinė japonų tikyba — šintoizmas ar budizmas — nepatenkina ir jie palinksta į krikščionybę. Lankiau salesiečių mokyklas Japonijoje. Jos ten puikiai veikia ir skleidžia krikščioniškąją įtaką. Japoniukai gabūs. Mačiau moksleivių sukonstruotą televizijos aparatą. Mačiau jų padarytus puikius baldus, kuriuos net amerikiečių karių šeimos, grįždamos į šį kraštą stengiasi parsigabenti. Turėjau progos susitikti su sostinės — Tokyo — katalikiško universite-

to studentais, kurie daro puikų išpūdį. Jaunimas amerikiečių turistų atžvilgiu laikosi draugiškai. Kur tik galėjo, parodė prielankumą.

Paradai Korėjoje ir Akcija Philipinuose

Korėjoje teko stebėti baisų neturtą. Stūksojo pilietinio karo metu sudegintų namų liekanos, sienos daug kur buvo sugrąžytos kulku. Skurdo verčiami daugelis ir jaunimo bando parduoti kokį menkniekį turguje ar kur kitur. Gatvėse matėsi daugybė paraduojančių uniformuotų moksleivių. Čia jau taip įprasta. Norima palaikyti nuotaiką krašte, nepaisant, kad dėl to gaišto nukenčia pamokos.

Korėjoje veikia visa eilė katalikiškų mokyklų. Gyventojų ir jaunimo nuotaikos krikščionybei yra labai palankios.

Philipinai yra vienintelis katalikiškas kraštas Azijoje. Turi apie 20 milijonų gyventojų ir labai daug gražaus jaunimo. Jaunimas taip stipriai veržiasi į mokslą, kad nei viename mieste man neteko matyti tiek augštesnių ir augštųjų mokyklų, kiek čia. Daugumoje jos yra katalikiškos, arba jeigu ir nėra katalikų, tai mielai kviečiasi kapelionus. Dalyvavau čia Kristaus Karaliaus šventėje, kuri buvo šv. Tomo katalikų universiteto aikštėje. Susirinko minios žmonių. Ir tiek daug gražaus jaunimo, su dievotumu klausiusių vakare laikomų šv. mišių.

Vienoje sostinės bažnyčioje yra laikomos novelos, į kurias per dieną susirenka apie 70,000 žmonių. Jie niekaip nesutelpa bažnyčioje ir todėl ji išmūryta ne su sienomis, bet su stulpais vieton jų, kad negalintieji įeiti iš šalies matytų, kas vyksta

bažnyčioje. Aikštė aplink pilnutėlė žmonių. Ir tiek daug pamaldaus jaunimo teko stebėti. Gal tai ir nieko nuostabaus. Pačioje Philipinų prezidentūroje yra tos pačios novenos. Philipinų jaunieji katalikai darbininkai nustebino savo organizuotumu ir sėkmingomis pastangomis atkovoti pozicijas nuo komunistų. Katalikų darbininkų sąjunga čia yra auganti jėga.

“Saugokis kišenvagių”

Hong Konge, kur prieš karą tebuvo pusantro milijono gyventojų, dabar susitelkę net trys milijonai — tiek daug čia atvyko pabėgėlių iš Kinijos. Daug skurdo. Įstaigose, prie autobusų sustojimo vietų daug kur parašai: “Saugokitės kišenvagių”. Tai gi — jaunimui sunkios, demoralizuojančios sąlygos. Ypač skurdžiai atrodo vaikučiai tose lūšnelėse, kur prisiglaudę pabėgėliai iš komunistinės Kinijos. Visa šeima — kokie keturi asmenys — guli vienoje lovoje. Daug čia pagelbsti katalikai misionieriai, seserys, parūpindami jiems pastoges, kur galima — darbus, organizuodami mokyklas ir paramą maistui, drabužiais. Hong Konge katalikų gyvenimas aktyvus. Yra puikių katalikiškų, (pvz. jėzuitų vedamų) bendrabučių studentams. Katalikų Centras — stipri ir įdomi įstaiga. Čia pigiomis kainomis jaunimas gauna pavalgyti. Mergaitės uoliai dalyvauja uždarose rekolekcijose. Tai gi — yra gerų ženklų.

Tolimoje Indijoje

Indijoje, toje milžiniškoje 360 milijonų valstybėje, taipgi daug skurdo, kaip ir visur Azijoje. Daugelis tevalgo du kartu dienoje. Jaunimą — berniukus ir mergaites — net ir sostinės gatvėse, galima matyti basus, su skurdžiais drabužiais, ką siūlančius parduoti ar įkyriai prašančius išmaldos iš pravažiuojančio turistu.

Bet iš kitos pusės — čia, bent miestuose, puikiai plečiasi sportas jaunimo tarpe. Iš britų jie paveldėję kriketą, ruošia sporto rungtynes ir šventes. Karas studijuojančio jaunimo tarpe pakasė pamatus hindojizmo pasaulėžiūrai, tačiau Indijos filosofai pertiekia jų ankstybesnę tikybą — hinduizmą — naujoje dvasioje, su krikščionybės ar vakarų filosofijos priemaisomis, ir tai studijuojančiam jaunimui imponuoja, o daugelis domisi ir krikščionyste. Yra puikių katalikiškų mokyklų, pvz. jėzuitų ir saležiečių vedamų. Vieną vakarą teko praleisti bengalų moksleivių teatre. Jie puikiai vaidina. Daugelis indų mėgsta skaityti ir amerikiečių įsteigtos bibliotekos — skaityklos miestuose yra prikimštos.

Komunistų mokyklos Indonezijoje

Indonezijoje gyvenau prie moksleivių bendrabučio. Stebėjau moksleivinio jaunimo parengimus. Jie mėgsta muziką ir turi gabių jėgų. Sostinėje prastas autobusų susisiekimas ir yra tiek daug puikių dviratininkų iš jaunimo. Kai kurie net jaunuoliai tokiais triračiais savimi vežioja pakeleivius: dviratininkas mindamas kojomis traukia vieton užpakalinio rato pritaisytą vežimėlį dviems keleiviams sėdėti. Tai, sakytume, motorizuotoji rikša. Deja, Indonezijoje su valdančia partija yra susiblokavę komunistai ir jie net turi teisę steigti savo privačias mokyklas apylinkės vaikams, kur pertiekiamas bendrojo lavinimo programa, aišku, su komunistine propaganda. Indonezijoje skurdas didelis. Daug gelbsti Jungt. Tautų ir amerikiečių įstaigos; jos net organizuoja fabriką, kurs iš sojų ir riešutų priaugančiam jaunimui sudarys tokį pakaitalą vieton pieno, kurio čia trūksta.

Australijoje ir Nauj. Zelandijoje

Australijoje apie pusė gyventojų (iš 9 milijonų) gyvena miestuose. Tai gi čia ir miesto įpročiai. Visame krašte priimtos britų tradicijos. Sekmadieniais viskas uždaryta, ir tavernos, ir kinai. Jaunimas su tėvais vasarą praleidžia laisvalaikius prie jūros, laukuose. Vyskupai ir kunigai labai stipriai primena tėvam sąžinės pareigą — leisti vaikus tik į katalikų mokyklas. Tai gi, katalikų priaugančioji karta gauna gerą išauklėjimą. Australijoje vieną pusdienį praleidau su ateitininkiškuoju lietuvių jaunimu gegužinėje. Puiki nuotaika, daug skaidraus džiaugsmo. Lietuviška dvasia, nors jau pinasi angliški žodžiai. Šeimos čia labiau pasiturinčios ir jaunimo sąlygos arčiau tų, ką turime JAV-se.

MARIJOS GARBEI

Pastatymui katedros Meksikiečių šventovėje, Guadelupe, Mrs. Maria Izaguirre de Ruiz Cortines, prezidento Cortines žmona paaukojo 100.000 pezėtų; ją pasekė daug kino žvaigždžių; taxi vairuotojai paskyrė vienos nakties visą uždarbį.

1954 gruodžio mėn. 8 dieną meldėsi daugiau negu 15 milijonų maldininkų 150 stebuklingose Marijos vietovėse; jų tarpe Guadelupe, kur apsireiškusi Marija 1531. XII. 9 pasakė: “Aš Esu Dievo Motina”. Paryžiuje, 1830 XI. 27 pareiškė: “Pradėta Be Nuodėmės”. Lourdes, 1858. III. 25 pareiškė: “Aš Esu Nekaltas Prasidejimas”. Fatima, 1917 V-X-13 pareiškė: “Aš Esu Rožančiaus Karalienė. Neabejotina, kad tą dieną melstasi Aušros Vartuose Vilniuje, Šiluvoje, Czenstachawe, Altottinge, Schwarzwalde, Einsiedeln ir kitur.

A. A. Mykolui Norkūnui, Vyčių Įkūrėjui, š. m. balandžio mėn. 1 d. sueina 4 metai nuo jo mirties.

Čia matome Lietuvos Vyčių rūpesčiu ir auko-

mis pastatytą prie jo kapo paminklą, kuris teprima vyčiams jų idealus, pareigas ir jų neužmirštamą vadą M. Norkūną.

VYČIŲ PRIESAIKA PRIE M. A. NORKŪNO PAMINKLO

1954 m. balandžio 25 d., paminklo pašventinimo metu

— Brangusis Tėve, mes, Lietuvos Vyčiai, Tavo garbingos organizacijos nariai, prižadame iki mirties pasilikti uoliais katalikais ir gerais lietuviais, dirbti su lietuvais, ugdyt savyje lietuvišką dvasią, branginti, mylėti ir vis daugiau ir daugiau vartoti lietuvių kalbą, lietuvišką dainą bei užlaikyti lietuviškus papročius. Mes pasžadame vis didesniu uolumu skleisti vyčių idėjas po visą Ameriką. Mes pasiryžtame niekuomet neišsižadėti mums taip brangių lietuviybės principų.

Brangusis Tėve, pareikšdami šiuos pažadus prie Tavo kapo, mes neabejojame, kad, Dievui padedant, juos ištikimai išpildysime. —

THE HISTORY OF LITHUANIAN PEOPLE IN DIOCESE OF WORCESTER, MASS.

By REV. JOHN C. JUTT

The Catholic Church, universal and united in her faith and rule, is the joyful mother of many widely different nations. The American community, like the Catholic Church, is strong because it is one out of many, achieving political unity in essentials while leaving intact wholesome human differences of a racial kind.

Our own diocese, and the county which it serves, reproduces the unity in variety which is the beauty of Catholicism and the heritage of America. The Catholic Free Press pays tribute to the various national traditions represented in the Diocese of Worcester by the special article which features the story of our Catholics of Lithuanian descent.

There is hardly a place in the Diocese of Worcester where a Lithuanian does not live. Most of them are concentrated in the Worcester area and the spiritual welfare of these is taken care of by two Lithuanian parishes in the City of Worcester: St. Casimir's and Our Lady of Vilna. Many live in Athol where St. Francis parish caters to their spiritual needs. Quite a few can be found in Gardner, Fitchburg, Gilbertville, Hardwick, So. Barre and Barre. These latter are served by the priests of the territorial parish in their area, although a Lithuanian priest does make periodic visits to them so that they may listen to the Word of God and go to confession in their own language. Still other Lithuanians can be found on farms in other parts of the diocese, but their number is rather small.

When and why did these Lithuanians come to Worcester County? A brief account of the history of Lithuania and her relations with Russia is necessary for the proper answer.

From the 12th Century, Lithuania, one of the three Baltic States in Eastern Europe, enjoyed freedom for over five centuries. In 1795, at the time of the Great Partition, Russia took over the small nation and immediately began to "russify" the people. The Lithuanians resisted these efforts and sought by various ways, but without success, to regain their rightful place among the free and independent nations of the world.

The insurrections of 1812, 1831 and 1863 proved miserable failures. In fact,

the one of 1863 moved the Russians to intensify their program of russification. A special Russian edict closed all Lithuanian schools and newspapers. The printing and even the possession of religious and secular books in the Lithuanian language were forbidden. Lithuanian young men were obliged to serve at least four years in the Russian Army. Failure to comply with this edict meant immediate arrest and more often than not, death or exile into the barren wastes of Siberia. The number of Russia police was increased to make sure that the demands of his edict were followed.

The spirit of the Lithuanian people was such that they refused to give in. Lithuanian books printed in Germany and Prussia were smuggled into the country. Mothers, while spinning, taught their children prayers not in Russian, as was required by the edict, but in Lithuanian. Every effort was made to preserve the language. As a result, many arrests followed and life became extremely hard.

At the same time, news came to them of the freedom and liberty enjoyed by people elsewhere. They heard that life was much easier in America. Furthermore, young men had no desire to serve in the Russian Army. Consequently, many fled their native land and emigrated to the United States, England, South America, South Africa and Australia. And many of those who came to the United States eventually found their way to the towns and cities of what is now the Diocese of Worcester.

ARRIVAL DATE UNCERTAIN

It is not known definitely just when the first Lithuanians came to Worcester County. It is quite certain that they came to the different towns and cities at about the same time. There is some evidence to indicate that two Lithuanians came to Worcester about the year 1876. However, they did not stay long because they found it quite hard to make a living and found no other Lithuanians with whom they could associate.

According to an article written in 1907, a small number of Lithuanians came to live in Worcester in 1881. The first married Lithuanian was Stasys Kupstas, who

Editor's Note

Reprint from the *Catholic Free Press*. Interesting article written by Rev. John C. Jutt, Actuary of the Marriage Tribunal of the Worcester Diocese, and former National Spiritual Director of the Knights of Lithuania.

at that time was 52-years old. Like many others of his time, Stasys abhorred the idea of serving in the Russian Army, so he asked his father for permission to go to America. His father gave his permission reluctantly and Stasys came to New York in 1870 where a Lithuanian priest, Fr. Stulpinkas, met him. After a few years of farm work in New York State, he came to Hardwick. His salary as a farm hand in Hardwick was \$125 a year. Before coming to Worcester in 1881, he lived for a time in Gilbertville and North Brookfield.

Two events in his life are worthy of mention:

While in North Brookfield, he felt called to the married state but there were no Lithuanian girls, so he married a French one. In Worcester, he tried to get work in a factory but the owner refused to hire him because he was dressed in his Sunday best. The owner was convinced that anyone who wore fine clothes was not capable of keeping a job long.

Stasys Kupstas loved his compatriots and as they arrived in Worcester he took them into his home until they could find a place of their own. They loved him for his charity and generosity.

By far the majority of the people in Lithuania were, as they still are, Catholics. Prior to World War II, Lithuania was 85 per cent Catholic. The people, therefore, came to this country with a faith they learned at their mother's knees and which they treasured very dearly. They brought with them their Lithuanian prayers, devotions, hymns, religious traditions and other customs.

For this reason, the first Lithuanians who arrived in Worcester were eager to have their spiritual needs taken care of

by a Lithuanian priest. Their wishes were realized in 1891. Fr. Juodisius of Brooklyn came to hear their confessions so that they could fulfil their Easter duty. So far as it is known, he was the first Lithuanian priest to visit Worcester.

At the time, there were in Worcester about 100 Lithuanians. Fr. Juodisius, making annual visits, noticed that the number was constantly increasing. Realizing that the people needed a resident priest, he brought with him in 1894 a young energetic priest who had just come to America from Lithuania. His name was Fr. Joseph Jakstis.

PARISH FORMED

Losing no time, the new priest called a meeting of all the Lithuanians. This, as well as all the subsequent meetings was held in the home of Thomas Migauskas, who, like Stasys Kupstas, was one of the first Lithuanians to come to Worcester. The people voted unanimously to have a parish of their own. Bishop Beaven agreed to grant his permission provided 300 signatures could be produced. Fr. Jakstis had no trouble in producing the names. In fact over 400 signed the petition.

The new parish was given the title of the Nativity of the Blessed Virgin Mary. However, at the request of the members of St. Casimir's Society, the title was changed to St. Casimir's. This society, still active, was formed in January, 1891, not only for the purpose of keeping the Lithuanians united, but also to provide sick and death benefits to its members. This is the oldest Lithuanian society now in existence in the Worcester diocese.

The first Mass was held in the basement of Sacred Heart Church on Oct. 21, 1894. Polish people, learning that Fr. Jakstis spoke their language, joined the young parish. Some months later Mass was celebrated at Notre Dame Church until the Fall of 1895 when the people were able to enter their own church.

In January, 1895, land was bought on Waverly Street and there a small wooden church was built for \$1700. A rectory was erected behind the church. It is interesting to note that this rectory is now the convent of the Sisters of St. Casimir, who presently teach in the parochial school.

NEW CHURCH ERECTED

The influx of Lithuanians to Worcester was so great that soon the wooden church became too small, even after it was enlarged. In 1901, land was bought at Waverly and Providence streets, and

two years later, the cornerstone of the present brick church was laid — May 31, 1903. It was at this time that the Poles left the parish to form one of their own.

For financial reasons, only the basement was constructed and it was here that the people congregated for Mass and devotions. It was not until Oct. 12, 1916, that the present structure was completed and blessed by Bishop Beaven.

Fr. Jakstis left the parish in May, 1908. After a short stay as pastor by Rev. Dr. Julius Radzevicius, Fr. V. Bukaveckas assumed the duties as third pastor. The latter had a great deal of difficulty, for it was during his stay that attempts were made to establish an independent national church. Fr. Bukaveckas resisted these efforts successfully, but at the cost of his health. He resigned in 1913.

Four days later, Bishop Beaven appointed Fr. John Jakaitis to serve as pastor. Fr. Jakaitis, ordained in 1909, had been curate at Holy Rosary, Clinton, at the time. It was under his guidance that many of the present church organizations were formed, the church completed, and a new school built on the site of the old wooden church. Fr. Jakaitis served until 1929 when he resigned to enter the Marian Fathers. Presently he is doing mission work among the Lithuanians in South America.

FR. PETRAITIS NAMED PASTOR

Fr. Jakaitis' resignation paved the way for the appointment by Bishop O'Leary of Rev. Augustine Petraitis to the pastorate. Fr. Petraitis was pastor of St. Francis' Church in Athol at the time. The new pastor's main concern was to pay off the debt, and this he succeeded in doing in 1941. Since then he has paved the school yard, made improvements in the school and renovated the church hall.

As more Lithuanians came to Worcester, they began to settle in the southern part of the city where many of the industrial plants were concentrated. Because of the distance to St. Casimir's Church, they began to clamor for a new parish. Talk about a new parish actually Jakaitis in 1913, the talk seemed to die down.

However, St. Casimir's Church was getting to be much too small for all the people. As a result, in 1915, a group of people organized a committee which, under the chairmanship of Joseph Glavickas, still living, began to solicit funds for a new church. Land was bought at Harlem and South Ward streets. The new parish was to bear the title of St. Fran-

cis. Permission for the new parish was asked of Bishop Beaven. Because St. Casimir's parish was bent on completing its own church edifice and having its own school, Fr. Jakaitis opposed the idea of a new parish and Bishop Beaven supported him. However, to quiet the committee, Fr. Jakaitis agreed to buy 13 lots on so-called Perry Hill, the present site of Our Lady of Vilna. It was not until 1925 that finally Bishop O'Leary granted permission for the formation of the new parish.

Fr. Julius Caplikas, ordained in 1916 for the Springfield diocese but loaned out to the Providence diocese, was appointed first pastor.

DEVOTION TO MARY

In Lithuania, the people always have had a great devotion to the Mother of God. Pope Pius XI, of happy memory, called Lithuania "terra Mariana," i. e., the land of Mary. Some of their most beautiful hymns were composed in her honor. As the people came to this country, they brought this devotion with them. Realizing this, Fr. Caplikas changed the title of the new parish to Our Lady of Vilna. The first services were conducted in the hall of Sacred Heart parish, where they continued to be held until Oct. 24, 1926 when the lower part of the new church structure on Perry Hill was formally opened and blessed.

Following the death of Fr. Caplikas on Feb. 7, 1929, Rt. Rev. Msgr. Constantine A. Vasys was appointed pastor by Bishop O'Leary. The date was July 7, 1929. Under his guidance, a new rectory was built in 1930; the upper church was completed in 1937 (at the time the main altar was the only consecrated altar in the city); many organizations were formed, among them the Charles S. Kuraisa Post in 1945 which had the distinction of being the only Catholic War Veteran Post in the State of Massachusetts; a new convent was built in 1951, and a debt of \$150,000 was entirely wiped out.

In 1950, to mark the silver jubilee of the founding of the parish, Bishop Wright celebrated a Pontifical Mass of thanksgiving in the church.

ATHOL'S LITHUANIANS

Lithuania was largely an agricultural country and most of her people were farmers. So it was natural for them to make their abode in rural areas. That is why some of them found their way to Athol. The first Lithuanians to go to Athol went there at about the same time as those who

came to Worcester. However, their numbers did not increase noticeably until after the turn of the century. From 1909 to 1913, they were visited annually by Fr. Jakaitis from Clinton.

The people had organized a parish under the name of St. George and in 1912 they had hoped to have a resident priest in the person of Fr. John Montvila of Rome. The latter never reached America, for he was one of those drowned in the tragedy of the ill-fated Titanic.

When Fr. Jakaitis was sent to Worcester in 1913, another priest from Lithuania, Fr. Francis Meskauskas, arrived to take over the spiritual leadership. In honor of his patron saint, he changed the name of the parish to St. Francis. Mass was said in Our Lady of Vilna Hall, which is still being used.

On March 7, 1917, Fr. Petraitis, ordained in 1915 and having served as a curate in St. Aloysius' in Gilbertville and in St. Casimir's in Worcester, was made pastor. Under his direction, a plot of land with a home on it was bought from the Starrett Co. in 1918 for \$9000. The home is now the present rectory of the parish. A new church was built and solemnly blessed in 1921. In 1930, Fr. Pius Juraitis came from Elizabeth, N. J., to take over the pastoral duties at St. Francis' and he continues to serve in that capacity.

MANY HARDSHIPS

When the early Lithuanian pioneers came to Worcester County, like other peoples they had practically nothing in a material way. They had no money, no trade, no homes. About all that many of them had were the clothes on their back. To add to their difficulty, they did not understand the language of the country to which they had come.

However, through their initiative and perseverance they managed to surmount all these obstacles. They worked hard wherever they could. They saved and spent wisely. They got married. Many bought their own homes. Some went into business with great success. They gave their children something they never received, an education. Today there are many Lithuanians who are doing well in the professions and in the fields of industry, agriculture, economics and education.

What they lacked in a material way, they more than made up in a spiritual way. They brought with them a staunch faith in God, a strong fidelity to Christ and His Church, and an ardent love for the Mother of God. With their hard-earned pennies, they built churches where

REV. JOSEPH JAKSTIS
First Pastor of Lithuanian Parish

they could worship God and honor the Blessed Mother of Christ in a Catholic, yet at the same time Lithuanian way.

Their cherished religious customs are still being followed. On Christmas Eve, every Lithuanian family celebrates "Kučia." After a strict fast throughout the day, the members sit down in the evening at a table covered with a cloth underneath which straw has been placed. In the center is a plate with blessed Christmas wafers on it. Before the 12 course meal begins, these wafers, symbolic of the Divine Child, are broken among the members of the family and well wishes for Christmas and the New Year are extended. Midnight Mass is then attended.

The solemn days of Holy Week and Easter have a special significance. Christ is in His tomb but above the tomb on the altar, the Blessed Sacrament, covered with white lace, is exposed. This is to signify that though Christ be dead, He continues to live and reign in Heaven. The white lace is symbolic of the linen cloths which were used to wrap up Our Lord's body. The tomb is visited by the faithful on Good Friday and Holy Saturday. Early on Easter morn, a special resurrection service is held at this tomb. The white lace is then removed and placed on the spot where the Blessed Sacrament was. This signifies that Christ has risen, and all that remains in the tomb is the linen cloth. The Blessed Sacrament is then carried in solemn procession three times around the church to symbolize the triumphal victory of Christ over death and sin.

On Aug. 15, the women continue to bring flowers and particularly rue, the national flower of Lithuania, to the church where they are blessed before the principal Mass.

Once a year the priest visits each Lithuanian family to bless the home, and to invoke God's blessing upon the members.

The services of 40 hours' adoration are most precious to every Lithuanian. Throughout the three days, the faithful pay visits to Our Lord in the Blessed Sacrament, attend devotions and solemn Vespers, hear Mass each morning and receive Communion and listen to sermons on the Blessed Sacrament. Visiting priests come to hear confessions, to preach, and to take part in services. These three days are truly days of grace.

These and many other feasts carry with them customs and traditions which, it is safe to say, will not be easily lost, thanks to the spiritual seed planted by pioneers like Stasys Kupstas, Tamas Migauskas, Mykolas Jarusevicius, Juozas Glavickas and others under the leadership of the first Lithuanian priests.

When they came, the Lithuanians had nothing. Now in the diocese they have three fine churches, one school, religious societies for both the younger and older folk. They have given approximately 100 vocations to the religious life. Their faith in God and His Divine Son, their desire to live as children of God, their industriousness and perseverance, their devotion to high Catholic ideals, their talents and abilities in every day life, their unselfishness to their families — all these have helped the Lithuanians to do their small part in making Worcester County a better place in which to live.

NAUJA PAVARDĖ

Ponui Burbai pranešė, kad gauta naujas darbininkas. Tuomet jis nuėjo darbininko pamatyti ir su juo pasikalbėti. Ponas Burba pirmiausia savo naujo darbininko paklausė kokio jo pavardė. Tas atsakė, kad Burba. Tuomet ponas jam sako: "Kadangi aš esu Burba, tai tu būk tik Burbulėlis."

KANADOS IR AMERIKOS ŠALČIAI

Kartą Kanadietis pasakojo Amerikiečiui, kad pas juos buvo tokia šalta žiema, kad kai šuo lojo, jo balsas sušalo.

Tuomet Amerikietis jam sako: "Jūsų šaltis tai niekis. Ot, pas mus Amerikoj tai buvo kartą šaltis: išpilk karštą vandenį šaltam ore, tuoj pavirsta ledu; pagriebk, dar karštas."

Prelatas

Ignas

Albavičius

(Chicago American photo.)

New Honors for a Church Leader

THE RT. Rev. Msgr. Ignatius Albovicz (right) is congratulated by the Most Rev. Bishop Vincent Brizgys, a refugee from Lithuania, after the pastor of St. Anthony Church in Cicero was vested in the robes of a domestic prelate. The investiture took place amid impressive ceremonies at the church. Cardinal Stritch officiated. Msgr. Albovicz was elevated to his new honor by Pope Pius XII last August.

*Begalinis Viešpaties pasaulis:
Žemė, žvaigždės ir dausų keliai.
Šiapus saulės ir anapus saulės
Šviečia vien tik Jojo spinduliai.*

B. Brazdžionis

PRELATO IGNO ALBAVIČIAUS PAGARBAI

Kun. Ignas Albavičius, Vyčių Garbės Narys, Šventojo Tėvo Pijaus XII tapo pakeltas į prelatus. Lietuviškoji visuomenė tuo nuoširdžiai džiaugėsi ir reiškė jam gilią pagarbą. Bet ypač džiaugėsi ir džiaugiasi vyčiai, kurių jis yra didis rėmėjas ir garbės narys.

Prelatas Ign. Albavičius turi daug privalumų, kurie jam kelia pagarbą ir meilę. Be nuolatinio, uolaus darbo lietuviškoje ir katalikiškoje dirvoje, jis ypač pririša žmonių širdis prie savęs sava meile žmogui ir paslaugumu jam kiekviename reikale.

Šiuo įvykiu džiaugdamiesi, mes norime mieląjį prelatą bent kiek prisiminti ir "Vyties" skiltyse. Tam tikslui čia spausdiname skyrelį iš jo garbei parašytos p. Aloyzo Barono knygos "Šviesa ir Kelias".

"Vyties" Redakcija

Daug žmonių, daug kelių ir daug šunkelių žemėj. Daug galimumų paklysti, nes daug tamsos ir pykčio, ir padugnių kunigaikščio veikla stipri. Bė-

ga dangumi planetos ir žvaigždžių milijonai, jos dega ir krinta rugpjūčio naktimis, aščiau suliepsnodamos. Ir Paukščių kelias pilnas jų, ir kaikurios jų ne sava šviesa spindi. Ir žmogus žemėje ne savo ugnimi žėruoja ir ne savo šviesą aplinkui meta. Bet tai tik dalinai teisinga. Žmogaus dvasios nuskaidrinimas prklauso nuo mūsų pačių, ir juo ji šviesesnė, juo Dievo malonės spindulių daugiau atmuša nušviesdama bedugnę, naktį ir varganą žmogaus kelią. Šituo žmogaus gyvenimo keliu eidami, vieni kitiems šviečia ir padeda, nes po rojaus praradimo žemė pilna ligos, darbo ir mirties. Daug tų šviesių žiburių yra žemėje, kaip daug vargo ir pralaimėjimo, kaip daug tamsybių jėgos viešpatavimo. Sunku kiekvieną iš tų šviesių meteorų aptarti ir juos tarpusavy palyginti tam trumpame žmogaus kelio, žmogaus gyvenimo tarpukelio, žybtelėjime.

Šitam palyginti, istoriniu mastu matuojant, trumpame Amerikos lietuvių gyvenime buvo įvairiausių darbų, kovų ir juose dalyvavusių žmonių. Kiekvienas jų turi savo kelią, kartais vienišą ir skirtingą, kartais dažnai susikertantį su kitų žmonių ir organizacijų keliais. Vieni jų, kaip kun. A. Milukas, kun. Al. Burba ar kaip dar nevienas seniau dirbusių kunigų savo darbu auksu įsirašė Amerikos lietuvių istorijon, kiti, kaip dr. J. Šliupas, savo pozityvią veiklą aptemdė bereikalingais žygiais prieš žmones, kurie sunkiame emigracijos kely paguodos jieškojo bažnyčioje. Visi jie laukia vienokio ar kito kio aptarimo, visi jie Amerikos leituvių istorijos rašytojų bus prisiminti ir jų veikla įvertinta. Didelė tų veikėjų dalis dirbo kartu su prelatu Albavičium. Nesvarbu, ar tai būtų kasdien bendravęs Draugo redaktorius L. Šimutis, ar buvęs Cicero Šv. Antano parapijos klebonas Vaičiūnas, ar prel. J. Balkūnas, ar kan. dr. J. Končius, ar prel. Pr. Juras, ar eilė kitų prelatų, kunigų ir pasauliečių. Suprantama, kad be šių ar kitų žmonių pagalbos nevienas iš prelato I. Albavičiaus užsimotų darbų būtų buvęs daug sunkiau įvykdomas. Visi jie verti prisiminti ne tik dėkingumo vardan, bet ir Lietuvos bei Amerikos lietuvių istorijos pilnumui ir vispusiškumui.

Tačiau čia mes apsiribojome tik vieno žmogaus portretu, tegu ir nepilnu ir gal neperdaug įgudusios rankos pieštu. Mes šiandien čia apsiribojame anos nuostabios lietuvių Amerikoje kūrimosi mozaikos viena detale, prelato Igno Albavičiaus paveikslu. Kiek buvo galima, kad ji būtų ryškesnė, mes stengėmės parodyti tą visą kūrinį, sukurtą Amerikos lietuvių, išvytų laimės troškulio iš savo krašto ir palikusių jam ištikimų ir jo likimu besirūpinančių. Norėjome, kad šis prelato Albavičiaus bareljefas visoj toj katalikiškoj ir tautinėj statyboj būtų ir ryškus ir tikras. Kad spalvingo, įdomaus ir vertingo gyvenimo dideli ir sunkūs savo žemei atlikti darbai spindėtų visom smulkmenom, kad dar kartą švystelėtų anom greit prabėgusiom valandom ir dienom. Kad anos idealizmo, romantikos ir aukos valandos bei dienos dar kartą atsistotų prieš pačio prelato akis. Kad mes nors kartą pamatytumėm ano kažkur už tūkstančių valandų ir įvykių palikusio gyvenimo atspindžius ir veiklos bruožus. Tam yra skirti šios knygos puslapiai.

Prelatas Albavičius buvo vienas iš tų žmonių, kurie savo darbu ir pavyzdžiu švietė, kuris, eidamas toli gražu nelengvu keliu, vedė kitus, juos guosdamas žodžiu ir ranka. Jis puikiai žinojo lietuvio ir kataliko, praradusio savo žemę, tik nepraradusio meilės jai, rūpesčius ir matė jos laisvės, augimo ir nuopuolio dienas. Prelato pavyzdys, paguoda ir mokslas buvo šviesa mažiau išlavintam

broliui; prelato darbai buvo kelias, kuriuo lengviau buvo tam, praradusiam žemę, laisvę ir viltį broliui eit. Pats prelatas tos šviesos, būdamas kunigas, žinojo iš kur semti, būdamas vienas iš Kristaus talkininkų, žinojo tikrąjį kelią. Gi kunigystė yra viena iš pagrindinių funkcijų visuomenėje, kaip teigia vysk. V. Padolskis ir kaip galima pajusti nuolat besigrumiant su tamsa, siunčiama blogio angelų. Apie tą šviesą ir apie tą kelią ir kalbėjome. Tos šviesos semtis ir nepaklysti materializmo ar kitokiuose šunkeliuose nebuvo lengva nė vienam žmogui. Ir todėl, kad prelatas neliko užsidaręs savo kiaute, kad rūpinosi svetimu ne mažiau kaip savimi, mes kalbame apie jį, kaip apie vieną retų pavyzdžių, su džiaugsmu ir pasididžiavimu.

Skuba laikas, ir debesys kyla, jei ne vienoj, tai kitoj mūsų varganos žemės vietoj. Kartais kvepia gėlės, o kartais parakas ir laša kraujas. Žmogus, praradamas Dievą, dažnai nebežino, kur kreiptis ir kur jieškoti atramos. Pasaulis gali užsidegti. Pasaulis graso pavirsti ugnies kamuoliu ir kraujo klanu. Pasaulį šiandien, kaip anąkart Sodomos ir Gomos miestus, gelbsti tik nedideli skaičiai idealistų ir tikinčiųjų Dievu ir geruoju žmogaus pradu, ir tas tikėjimas jį išlaiko ant tos bedugnės kranto, ant kurios jis, atmesdamas Dievą, atsistojo. Ir jei taip įvyks, jei žemės rutulys ir trečią kartą užsidegs plačiai ir visuotinai, žmogus pamatys, kokios buvo ir yra tikrosios vertybės.

Mūsų pareiga atkreipti dėmesį į tuos žmones, kurie tai puikiai suprato, kuriems žmogus ir jo į Dievą atsikreipusi dvasia buvo ir yra svarbiau už daugelį praeinančių kaip šešėlis, psalmininko žodžiais tariant, dalykų, teisilaikančių tik nedidelius laiko tarpus. Mūsų pareiga parodyti tuos, kuriems veikla gėriui ir žmogui yra svarbesnė už estradinį šūkavimą, parodyti tam, kad geri pavyzdžiai tokių žmonių skaičių didintų.

Šviesa, kurią semiam iš amžinų šaltinių, garantuoja neklaidingą kelią, kurio gale nestovi pralaimėjimas. Ir kai rūpinies žmogumi, kai atsimeni patį augščiausią įstatymą, jog reikia mylėti artimą, kaip pats save, ir kad kiekvienas, kuris kenčia ir reikalingas pagalbos, yra tavo artimas, tada begaliname Viešpaties pasauly, anapus žvaigždžių ir šiapus ir anapus saulės, šviečia vien tik Jojo spinduliai, užtikrinantys tikrąjį gyvenimą. Tada tarp paguodą teikiančio ir guodžiamąjo ištirpsta erdvės ir laiko nuotoliai, o to Amžinasis Gėris ir reikalauja, kad būtų visi — kaip broliai ar avys vienoj avidėj. Prelato I. Albavičiaus šviesus pavyzdys tegu būna daugeliui akstinas įsijungti į darbą, kad tikrasis gėris įsikūnytų žemėj.

Lietuvos Vyčių Istorija

Ignas Sakalas

47-ji KUOPA

(tęsa)

47-ji kuopa Waukegan, Ill., buvo įsteigta 1914 metais. "Vyties" nr. 4, 1915 m., rašoma, kad "čia lietuvių jaunimas labai interesuojasi Lietuvos Vyčių judėjimu, pritariant kun. K. Zaikauskui ir pasidarbavus P. Bujanuskui ir M. Baronui įsteigta vyčių kuopa".

Kaip kitos, taip ir Waukegan vyčių kuopa savo laiku yra daug nuveikus religinėje, tautinėje ir kultūrinėje srityse.

1931 m. kuopos pastangomis buvo suruošta Lietuvos Vyčių Chicago apskrities tradicinė diena (K. of L. Day). Ne tik sutraukta tūkstančiai jaunimo, bet pravesta dainų ir kalbų programa, kurioj dalyvavo Waukegan ir No. Chicago miestų burmistrai, Lake apskr. pareigūnai ir lietuviškosios visuomenės vadai.

Vyčių veikėjai, kaip A. J. Sutkus, P. Bujanuskas, J. Bukantis, M. Skyrius, M. Baronas, O. Burbiūtė ir kiti buvo žymiausieji lietuvių kolonijos veikėjai.

Iš atskirų sekcijų veikliausia ir labiausia pasižymėjusi buvo sporto sekcija. Keliais atvejais basebolo rinktinė priklausė Chicago apskričiai.

Neturima žinių, kuriais metais kuopa nustojo veikusi, taip pat nepavyko surasti, kuriais metais buvo iš naujo atgaivinta ir centre įregistruota nauju numeriu, būtent 128. "Vyties" nr. 7, 1939 m., Centro Valdybos sekretorius paskelbė, kad konstitucijos nurodytu narių skaičiumi kuopa turi teisę siųsti du atstovus į visuotiną organizacijos suvažiavimą — seimą.

Per antrąjį Pasaulinį karą veikliems nariams išėjus į karinę tarnybą, ir ši kuopa nustojo veikusi.

48-ji KUOPA

48-ji kuopa Springfielde, Ill., įsteigta 1916 metais sausio 26 d. Įsteigiamame susirinkime įsirašė 12 narių. Kuopos augimas buvo tiek spartus, kad poros metų bėgyje buvo sutraukta veik visos lietu-

vių jaunimas, o veikimas garsėjo po visą nedidelį miestą, Illinois sostinę.

Kuopos susirinkimų protokoluose užregistruota, kad nuo įsisteigimo iki 1922 metų kuopa yra surengus 50 vakarų — 27 su įėjimo mokesčiu, o 13 — savybės. Iš gauto vakarų pelno apie \$1,000 paskirta parapijai, apie \$400 Lietuvos laisvės reikalams ir apie \$300 sunaudota kuopos veikimui gyvinti. Be to, surengta visa eilė prakalbų ir paskaitų.

Kuopos narių, nors dauguma buvo jau Amerikoj gimę, susipratimą ir meilę savo tėvų kraštui galima matyti kad ir iš tokio dalyko: Lietuvos laisvės reikalams nariai yra suaukoję \$1,086.50; Lietuvos laisvės paskolos lakštų išpirkę už \$1.500; Lietuvos Raud. Kryžiui paaukoję \$100, Kultūros reikalams \$120; Lietuvos Krikščionių Demokratų partijai \$25. Karo metu nukentėjusiems šelpti yra paaukoję \$200.

Kuopa buvo įsteigus knygyną, veikė vakariniai kursai, stipri sporto sekcija, pasiskirščiusi į basebolo, tinklinio ir k. rinktines. Sportui vadovavo žymus basebolo žaidėjas Juozas Mileris.

Bet ypatingai kuopa buvo išgarsėjus savo dideliu ir augšto lygio choru, kuriam vadovavo parapijos vargonininkas komp. A. Aleksis. Dažnai savo koncertais choras kėlė lietuvių vardą svetimtaučių tarpe.

1923 metais kuopa buvo suruošus vieną šauniasių seimų, kurio posėdžiai vyko valstybės sostinės rūmuose, senato salėj. Seimo metu visas miestas buvo pasipuošęs JAV ir Lietuvos vėliavomis, taip pat vyčių emblemomis. Vietos anglų spauda kasdien dėjo aprašymus seimo darbų ir žymių svečių (Lietuvos atstovo V. Čarneckio ir k.) kalbas. Pvz. vienas dienraštis editorialų puslapyje savo sveikinime tarpe kitko sekančiai rašė:

"Springfield entertains this week the annual convention of the Knights of Lithuania. The organization selected this city as its meeting place for the purpose of paying a tribute to the memory of Abraham Lincoln, and this will be one of the features of the gathering.

"The society, which is religious and social in character, is devoted to the improvement and advancement of Lithuanians, particularly the young people of that nationality. It is concerned for their moral wellbeing and development of their mental talents. It cultivates the Lithuanian love for art and encourages expression of the national passion for music.

"Delegates to the convention represent one hundred and seven branches of an organization of high ideals. Among them are religious teachers, publicists, literary folk, editors, artists and musicians. They are visitors who honor the city by their presence. Governor Small and Myor Bullard, expressing their gratification because of the selection of this city as the meeting place of the convention, reflected the community's sentiment concerning their coming.

"Doubtless the convention will be enjoyable as well as productive of good to the organization".

Seimo metu buvo sužaistos draugiškos baseballo žaidynės tarpe vietos vyčių ir vyčių kuopos iš Waukegan, Ill., komandų.

Seimo metu choras pastatė scenoj paties choro vedėjo komp. A. Aleksio operetę "Į tėvynę" (libreto L. Šilelio). Sekančią žiemą choras su ta pačia operete buvo atvykęs į Chicago ir čia šv. Jurgio parapijos salėj suvaidino taip pat su dideliu pasisekimu.

Žymiausiajam kuopos vadui komp. A. Aleksiiui išvykus, kuopos veikimas pradėjo silpnėti, o II-jo Pasaulinio karo metu daugeliui jaunimo išvažinėjus į kitus didesnio uždarbio miestus kuopa paliovė veikusi.

Žymiausieji kuopos veikėjai buvo: komp. A. Aleksis, Kotrina ir Antanas Kuperiai, Elena ir Stasė Brazaitės, varg. A. Glemža, Julė Gedminaitė, J. Sugentaitė, E. Bucevičiūtė, J. Mileris, O. Gudauskaitė, A. Repšys, J. Adomaitis, P. Žemgulis, sesutės Šupenaitės, broliai Stirbiai, V. Alaunis, B. Jakubauskaitė, B. Monkaitė, A. Bakūnas, J. Tamošiūnas, Alb. Kuperis ir kiti.

Kuopos dvasios vadais yra buvę kun. J. Čiuberkis, kun. I. Kerševičius, kun. S. Junkeris.

Vyčių 48-tos kuopos gyvavimo laikais Springfieldo lietuvių veikla buvo didelė ir sėkminga. Ji buvo žinoma ir visam miestui, nes kiekvieną žymesnį vyčių darbą vietos anglų spauda plačiai aprašydavo.

"VYTIES"

GARBĖS PRENUMERATORIAI

- \$20.00 Rt. Rev. Constantine Vasys, Worcester, Mass.
A Friend
Rev. John Zuromskis, So. Boston, Mass.
- 15.00 Rev. Anatolijas Stanevicius, Chicago, Ill.
- 10.00 Most Rev. Vincent Brizgys, Chicago, Ill.
Rt. Rev. Ignas Albavicius, Cicero, Ill.
Very Rev. John Balkūnas, Maspeth, N. Y.
Mr. Antanas Buknis, Cleveland, Ohio.
Rev. Albert J. Contons, So. Boston, Mass.
Rev. Benedict Gauronskas, Ansonia, Conn.
Miss Phyllis Grendal, So. Boston, Mass.
Rev. Albin Jamiūnas, Lawrence, Mass.
Rev. A. Jutkevičius, Shelburne Falls, Mass.
Rev. J. A. Jutkevičius, Turner Falls, Mass.
Rev. John Jutkevičius, Worcester, Mass.
Rev. Vladas Karalevičius, Bayonne, N. J.
Mr. John G. Kasulaitis, Cicero, Ill.
Miss Mary Kober, Port Washington, N. Y.
Mr. Victor G. Mathieu, Central Falls, R. I.
Rev. Joseph Naudziūnas, Cambridge, Mass.
Rev. Felix Norbut, Norwood, Mass.
Rev. John Pakalniškis, Brooklyn, N. Y.
Mr. Anthony Rudis, Chicago, Ill.
Miss Ellen Shukis Diamond Point, N. Y.
Mr. John Sprainaitis, Paterson, N. J.
Rev. John Švagždys, Brockton, Mass.
Rev. John Vysnauskas, Chicago, Ill.
Rev. Walter Washila, Southold, N. Y.
Rev. Albin Yankauskas, Athol, Mass.
Lith. Minister P. Žadeikis, Washington, D. C.
Mr. Matas Zujus, Wilkes-Barre, Pa.
- 5.00 Miss Anne L. Karitis, New Haven, Conn.

VYČIŲ SENDRAUGIŲ SKYRIUS

Redaguoja Ignas Sakalas

MIRGA MARGA IŠ SENDRAUGIŲ

Nauja taryba 1955 m. Gruodžio mėnesio susirinkime Nominacijų Komisija pristatė keturioliką narių sutinkančių įeiti į naują senuraugių tarybą (valdybą) 1955 m. ir komisijų pirmininkus.

Sausio 6 d. šie nariai susirinkę posėdžio pasiskirstė pareigomis. Prel. Ign. Albavičius paprašytas ir toliau eiti kuopos dvasios vado pareigas. Pirm. Ignas Sakalas, vicepirmininkais P. Čižauskas ir V. Paukštis, protokolų sekr. K. Paukštys, finan. sekr. Stella Pavis, išdin. Vincas Pavis, izdo globėjais V. Jodelis ir J. Kerulis, tvarkdarys ir salės paruošėjas posėdžiams A. Petrulis. Komisijų pirmininkais paskirti: Ritualo Stella Pavis ir K. Paukštys, pramogų — T. Norbutienė, ligonių lankymo E. Samienė ir J. Vilkišius, Lietuvos reikalų K. Rubinas, Kultūros — knygyno — Ign. Sakalas ir V. Pavis.

Naujoji taryba pasižadėjo veikti padvigubinta energija, kad šie metai kuopai būtų dar sėkmingesni, negu praeitiei.

Smagiai atostogavo. Bronė Pivariūnienė, duonkepyklos Chicagoj savininkė, žymi labdarių veikėja, jautri taip pat kitoms kultūrinėms įstaigoms, buvo išvykus atostogų į Floridą, New Mexico ir kitas įdomias vietas. Gi šį mėnesį poilsio į Kaliforniją išvyko E. Samienė, kuri daug veikia ne tik vyčiuose, bet Federacijoje, Chicago Lietuvos Taryboj ir kitose organizacijose.

Garbė seniesiems lietuviams. Inž. Antanas Rudis, Rockwell Engineering Co. prezidentas, žymus veikėjas Lietuvos išlaisvinimo reikaluose, paskutiniu metu vėl buvo išvykęs į Europą ir būdamas Muenchene, Vokietijoje, per Amerikos Balsą pasakė įspūdingą kalbą Lietuvos žmonėms. Jo 11 metų amžiaus sūnus, (taigi jau trečios kartos lietuvis) per tą patį Amer. Balsą taip pat tarė lietuvišką žodį. Tikrai džiugu, kad senųjų ateivių antros ir trečios kartos tebėra tautiškai gyvi ir rūpinasi Lietuvos reikalais.

Jaukus Naujųjų Metų sutikimas. Šių metų sutikimą, kurį suruošė sendraugiai savo salėj, visi dalyvavusieji praeitą metų tokiam pat parengime skaito dvigubai geriau pasisekusiu. Sutikime dalyvavo ne tik daugiau sendraugių, bet ir svečių. Šeiminkavo, kaip kitomis progomis, T. Norbutienė, o jai padėjo kitos dvi komisijos narės: E. Samienė ir S. Pavienė.

Sendraugiai savo susirinkime komisijai pareiškė nuoširdžią padėką.

Aukos salės remontui. Vyčių namo išorės išvaizda taip pasikeitė, kad pirmą kartą pamatę net negali atpažinti buvusio namo. Išvesta nauja mūro siena, sudėti nauji langai, centrinės durys perkeltos į kitą vietą. Dabar salėj visiškai negirdėti gatvės triukšmo. Salė irgi šiek tiek padidėjus. Dabar eina vidaus remontas, kurį atlieka patys nariai. Čia pirmuoja J. Juozaitis, J. Kerulis, P. Čižauskas, A. Petrulis, K. Rubinas, V. Pavis ir kiti. Jų pasiaukojimas sutaupo daug pinigų, kurį reikėtų išmokėti staliui, elektros ir vandentiekio specialistams. Negalintieji darbu prisidėti suteikia stambesnių aukų. Pav. pastarajame susirinkime namo remonto reikalams aukojo N. N. ir B. Pivariūnienė po \$25, o L. Šimutis, sr., \$10. Tikimasi, kad jų pavyzdžiu paseks ir kiti nariai.

Kuopa minės dešimtmetį. Šių metų vasario mėn. vyčių sendraugių kuopa bus dešimties metų amžiaus. Sausio mėnesio susirinkime nutarta šią sukaktį atžymėti dideliu banketu. Kuopos Vykdomajai tarybai pavesta paruošti to minėjimo planus ir patiekti susirinkimui.

Tam pačiam susirinkime L. Šimutis, sr., iškėlė ir kitą reikšmingą vyčių organizacijoje sukaktį, būtent "Vyties" žurnalo 40 metų sukaktį. "Vytis" pradėjo eiti 1915 m. spalio mėn. ir L. Šimutis buvo pirmas jo administratorius, taip pat savo gabia plunksna — eilėrašciais ir proza — padėjo pirmiesiems redaktoriams (K. Pakštui ir A. M. Račkui) "Vytį" padaryti mielą ir jaunimo mėgiamą.

Be abejonės, "Vyties" žurnalo lopšyje—Chicagoj ši sukaktis rudenį bus atitinkamai paminėta.

Užgavėnių blynai. Užgavėnėse, vasario 22 d., vyčiai sendraugiai savo salėj ruošė vakarą, kuriam atsilankę visi buvo vaišinami tradiciniais užgavėnių blynais. Programa baigėsi Lašinsko su Kanapinskiu kruvina dvikova.

Vakarui ruošti komisijon įėjo būrys veiklių moterų sendraugių, kurioms talkininkavo kuopos Vykdomoji Taryba.

Tvarkingai vedami reikalai. Vyčių sendraugių kuopos vidaus tvarka ir jos reikalų vedimas gali būti pavyzdžiu daugeliui kuopų. Vakarų ir kitokių įvairių pramogų raportai nesitęsia mėnesiais. Kiekvieno parengimo komisija laiko būtina vaka-

rui praėjus viską taip sutvarkyti, kad sekamam kuopos susirinkime būtų patiektas pilnas raportas. Panašiai ir valdyboje. Finansų sekretorės ir išdininko knygos vedamos taip, kad kiekvieną mėnesį žinoma, koks yra izdo stovis. Dėlto ir revizijos komisijai nesudaro sunkumų knygom subalansuoti. Praėjusių metų revizijos komisija (A. Rudys, P. Zakaraitė ir J. Vilkišius) knygas subalansavo per porą valandų. Susirinkimui komisija pranešė, kad praeitą metų kuopa pajamų turėjo \$659.75, išlaidų — \$535.85. Daugiausiai buvo išleista vyčių namo-salės reikalams.

Medžiagos apie vaistažoles rinkėjas. Vincas Petrauskas, Chicago senosios lietuvių kartos veikėjas, vyčių organizatorius ir vienas buv. 16-tos kuopos vadų, išėjęs į vaistininkus, yra surinkęs daug įdomios medžiagos apie vaistažoles. Jis taip pat turi suregistravęs visus lietuvius vaistininkus, kuriam pasaulio krašte jie negyventų ir kur bedirbtų savo profesijoje. Be to, jis yra ir pašto ženklų kolekcionierius, turi vertingą Vatikano pašto ženklų kolekciją.

Pakeista susirinkimų diena. Iki šiol sendraugių kuopa mėnesinius susirinkimus darė kiekvieno mėnesio kas antrą antradienį. Daugelis kuopos narių yra vadovaujantieji kitose organizacijose (Moterų Sąjungoje, ir k.), kurios taip pat tą mėnesio dieną daro susirinkimus ir dėlto jiems nėra progos dalyvauti sendraugių susirinkimuose. Metiniam susirinkime sendraugių kuopa nutarė savo susirinkimus iškelti į kiekvieno mėnesio trečią antradienį. Visi nariai prašomi tai įsidėmėti.

Paminėta Vasario 16-ji. Sendraugių kuopa pakeitus savo susirinkimų dieną — pirmąjį susirinkimą pagal nutarimą turėjo vasario 15 d. Kadangi tai buvo Vasario 16-sios išvakarės, tad po susirinkimo įvyko trumpas Vasario 16 paminėjimas su atitinkama patriotine programa.

Vadovaus Gildos Chicago apskričiai. Jonas Kerulis, daug sumanumo ir darbo įdedęs į Vyčių salę ir jos remontą, Nekalto Prasiidėjimo Seserų Gildos Chicago apskrities susirinkime išrinktas pirmininku. Linkime jam pasisekimo vadovauti apskričiai, kad jis kuodaugiausia sukeltų lėšų seselių statybos reikalams. Kaip žinome, Nekalto Pras. seselių spaustuvėje dabar spausdinamas mūsų žurnalas "Vytis" ir visas spaudos darbas atliekamas tikrai gražiai ir patraukliai. Dabar ne gė-

Šaltoji Arktika —

MAISTO REZERVUARAS

Prof. Dr. K. Valteris
Anglija

Kas iš mūsų nežino gilių, reikšmingų žodžių: "Nuo maro, bado, ugnies ir karo — gelbėk mus, Viešpatie!" Ir neveltui žmogus šaukiasi Dievo pagalbos, nes šios keturios žmonijos nelaimės jau siautėjo nuo neatmenamų laikų.

Marą jau baigiam pamiršti, nes medicinos mokslas jau senai jį pažabojo. Bet ugnis, karas ir badas tebesiautėja pasauly. Ugnies ir karo grėsmė, atrodo, dar negreit pavyks pašalinti, nes šios blogybės glūdi gamtos bei žmogaus prigimty. Bet bado šmėkla jau senai galėjo būti pašalinta, jei tik žmonėms netrūktų geros valios. Ligi šiol maisto stokos dar nebuvo, bet žmonės badavo ir mirė bado dėl netinkamo maisto padalinimo. Daugelis iš mūsų prisimena prieš 20 metų siautėjusią ūkio krizę Lietuvoj: maisto buvo perteklius, jo niekas nepirko, o tarnautojai turėjo valgyti žąsis pagal įsakymą!... Maisto perteklius "nelaimę" patyrė ir kiti kraštai: ten maistas buvo deginamas, pūdomas, skandinamas jūrose, o tuo pat metu kituose pasaulio kraštuose žmonės mirė bado... Žmogus, laiką save protiniais pasaulio padaru — per šimtmečius nesugalvojo kaip padalyti maistą! Jei tai nebūtų labai liūdna, tai būtų nepaprastai juokinga!

Mes žinom, kad maisto produktai gali stovėti nesugedę tik labai ribotą laiką. Tą žmogus žinojo nuo seniausių laikų ir visą laiką ieškojo būdų kaip ilgiau išlaikyti naudojimui tinkamą maistą. Buvo ir yra naudojami įvairūs konservavimo būdai; rūkymas, džiovinimas, sūdytas, vekavimas, konservavimas įvairių chemikalų pagalba. Deja, visi šie būdai daugiau ar mažiau pakeičia maisto sudėtį, kokybę ar skonį. Bet atrodo, kad jau nebetoli tas laikas, kada bus surastas pigus konservavimo būdas, kuris įgalins laikyti maistą šimtmečius nepakeitus jo išvaizdos, kokybės ir skonio. Dabartiniais laikais geriausiai patenkina šiuos reikalavimus (bent jau kai kurioms maisto rūšims) — greitas užšaldymas. Šis būdas ypač plačiai naudojamas Amerikoje. Dabar galima gauti pirkti ne tik šaldytos žuvies, mėsos, daržovių (pav., žirnių), bet net ir uogų kiekvienu metų laiku!

Turint tai galvoje, atrodo, būtų labai paprasta įrengti pasaulinius maisto sandelius šaltojoje arktikoje. Ten galima būtų suvežti milijonus tonų maisto ir laukti kol kurioj nors žemės daly išstiks kokia gamtos nelaimė ir grės badas. Tada tik imk maistą iš šių pasaulinių sandelių ir vežk nukentėjusiems. Tą, aišku, žino pasaulio valdovai, bet nieko tuo klausimu nedaro... O nedaro dėl to, kad jiems trūksta geros valios. Jos trūksta jiems net ir tada, kada milijonai žmonių šaukia "Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemeje geros valios žmonėms"...

da "Vyti" betkam parodyti ir juo pasidžiūoti.

Ruošia planus sukaktuvėms paminėti. Vyčių sendraugių kuopai šie metai yra sukaktuviniai. Penki metai, kaip kuopa įsteigta ir per tą laiką daug svarbių sumanymų yra įvykdžius. Užtenka tikrai paminėti Vyčių namą-salę, apie kurią prieš tai Chicagos vyčiai tikrai pasvajoti, pakalbėti tegalėjo. Šiandie Vyčių salė yra ne tik jaunimo — vyčių, ateitininkų, skautų ir k. mėgiama susirinkimams, pobūviams, bet ji darosi ir centras lietuvių katalikų kultūrinio veikimo. Vien tikrai ši salė jau pateisina vyčių sendraugių susiorganizavimą. Kuopos Vykdomoji Taryba jau pradėjo planuoti sukakties minėjimą ir jo programą.

Suruošė linksmą puotą. Julė Petkūnienė, veikli vyčių sendraugių narė, kartu su Mrs. V. Zemovich, turėjo rūpesčio suruošti linksmą puotą. Mat, jos sūnus Anicetas susižiedavo su pastarosios dukterim ir abi motinos turėjo pareigos suruošti puotą sumanytam mergvakariui. Jungtuvės įvyko vasario 12 d., Šv. Kryžiaus bažnyčioje, o vestuvių pobuvis—Vyčių salėj.

Sendraugių auka Lietuvai. Vasario 16 išvakarėse vyčiai sendraugiai savo salėj suruošė iškilmingą posėdį Lietuvos nepriklausomybės sukaktuvėms paminėti ir suradė \$56.00 aukų dabartinei kovai dėl Lietuvos išlaisvinimo iš komunistinės vergijos. Posėdžio metu ant balta staltiese padengto stalo stovėjo kryžius, o iš ša-

TOP THIS

(If You Can)

WHAT'S IN A NAME

Two women were conversing in a neighborhood store while waiting to be served. One of them, a newlywed, held a dog at the end of a leash.

"He's such a cute little black dog. What's his breed?"

"My husband said he's a Dachshund. We've had him only a few weeks."

"Have you named him, yet?"

"Oh yes, but it took a few days. We call him PICCOLO."

"That's rather an odd name. — How did you select that instead of something like Blackie?"

"Well, you see, he's kind of long and round like a piccolo. But most of all my husband and I think he's such a "tweet" little dog."

Į Sibirą kartą buvo nuvykę du prancūzai. Jiedu keliavo atskirai, o paskui susitikę pasakojosi savo nuotikius. Vienas iš jų sako: — Žinai, aš buvau tokioje šaltoje vietoje, kad kai spiauni, tai nukrinta jau ledo gabalas.

Antras gi sako: "Tai dar mažas šaltis. Ot, aš tai buvau tokioje šaltoje vietoje, kad kartą norėjau užpūsti degančią žvakę ir niekaip negalėjau — liepsna buvo sušalusi. —

(The editors invite K. of L. readers to contribute to this department by sending in their own humorous anecdotes, jokes, or plain corn. Include name and council of sender so proper credit can be given. Address to TOP THIS editor, 201 K. St., So. Boston 27, Mass.)

lių didelės JAV, Lietuvos ir Vyčių vėliavos.

Turiningą paskaitą tema "Laisvę laimėjom per aukas ir pasišventimą" skaitė dr. P. Mačiulis, Neprikl. Lietuvos atstovybės prie Vatikano buv. sekretorius, o kun. K. Barauskas piešė įdomius vaizdus iš pirmųjų partizaninių kovų.

Meninėj daly pynę liaudies dainų padainavo Šv. Marijos Nekalto Prasidėjimo parapijos solistė Agota Gurrister, o jai pianu akompanavo Genovaitė Kulikauskas. Minėjimas pradėtas Lietuvos simnu, o baigtas vyčių sendraugių susirinkimų uždarymo malda. Minėjimą pravedė sendraugių pirmininkas Ignas Sakalas.

VYČIAI VEIKIA

COUNCIL ACTIVITIES

NEW YORK - NEW JERSEY DISTRICT

PHILADELPHIA, PA.

COUNCIL 3

Welcome

Happy are we to greet Lucy (Grebloski) McAllister, Joan Tamosaitis and George Mazeika back into our council!

Temporary Leave of Absence

A farewell party was held for Joe Budelis, vice president, who joined the Marines. We wish Joe Godspeed.

Sympathy

Members extend sincere sympathy to Hedy Sarcewicz on the loss of her beloved father.

Reminiscing Past Holiday Season

On Christmas Eve, after Midnight Mass, members were invited to breakfast at Zemaitaites' home. Especially enjoyed singing carols under the supervision of our two great artists of the keyboard — Alice Zemaitaites and Stacy Utkus. All drank a toast to our newly engaged couple, Alice Zemaitaites and Peter Utkus. We wish both Alice and Pete much happiness.

The day after Christmas, a party was held in our clubroom, beautifully decorated by Al Bernatavicius, Ben Podziunas, Joe Budelis, John Mickunas, Joe Rinkus, George Kundrot and Joe Yanulaitis. Among the guests were Father Bill Vezis. We wish to thank Frances Majikas, Mary Grebloski, Dorothy Barauskas and Helen Shields, who so ably arranged the affair.

"Cukoo Bird"

In Gratitude to Stacy and Joe

In behalf of Council 3, I would like to paint a "mental picture" of the evening of December 31st. Just picture yourself

Photo by Mary Grebloski

NEWLY-ENGAGED COUPLE. Peter Utkus and Alice Zemaitaitis, both of Council 3, Philadelphia, Pa.

in a beautiful crystal dining room, wall with pictures and knic-knacks here and there, illumined with soft lighting, continuous strains of heavenly music, lovely decorated Christmas tree, delicious food, refreshments, and Stacy and Joe Utkus as Emcee.

Sit back and imagine that you, too, were among this gala holiday spirited group, eagerly anticipating the next important event of the evening. The tape recorder fulfilling its great task, a recording machine exploiting beautiful exotic music.

We understand that this great event incurred some considerable expense on its sponsors, in order to welcome the New Year! So, Stacy and Joe are to be heartily congratulated for such excellent hospitality and wish them years of membership with us.

Thank you.

K. of L. Council 3

ELIZABETH, N. J.

COUNCIL 52

Our long overdue column is here! Quite a bit has transpired since our last column appeared in the "Vytis".

On November 28, 1954 our council held its Annual Barn Dance at the parish hall. It was well attended by the district councils. Edward Anolonis and his committee worked hard to make this dance a success.

Our Christmas party was held at the Lithuanian Liberty Hall on December 18th. Peter Kaselonis was Santa Claus and distributed gift to all including the "Spider".

January 17, 1955 found all of us gathered at the parish hall for the regular meeting. Charles Oskutis, president, called on various officers for reports.

Rev. Anthony Kasper, gave an inspiring talk about the Decency Campaign which opened in the Archdiocese of Newark. More than 1,000,000 Catholics in the Archdiocese on January 16th, in their respective churches, took the annual Legion of Decency Pledge.

We welcome into our fold Joseph Kesolets. Eleanor Kesolets and Mary Matunas will be sworn in as new members at our next meeting.

Congratulations to Al Balundis, William Senkus and Raymond Zabita on their engagement. Things happen in three. I wonder who the next "3" will be.

At our Parish Charity Ball, held on January 29th at the Lithuanian Liberty Hall, a variety show was presented under the direction of our President Charles Oskutis.

On March 6th, the New York and New Jersey District annual communion breakfast was held in Elizabeth.

Plans were made to have a Minstrel Show on May 14th at the Lithuanian Liberty Hall. It will be directed by Charles Oskutis.

Dominick Kupstys, at a recent shareholders meeting of the Lithuanian Liberty Hall, was elected manager, and George Aleksa, as assistant. Congratulations!

In Memoriam

We extend our deep sympathy to Charles and Frank Grinchis and family on the death of their beloved mother.

The Council expresses its deepest sympathy to Raymond Zabita and family on the recent death of his brother Michael Zabita.

Helen C. Pinkin

LINDEN, N. J.

COUNCIL 113

Our council is planning more and better activities for the spring and summer.

Number one is our annual Communion Breakfast. This is to be held on April 3, 1955. Members will receive at the 8 o'clock Mass in St. Elizabeth's Church. Aldona Cesnovich and Al Bundonis are in charge of the arrangements.

Number two is TWIN BILL NIGHT. This will take place Saturday evening April 16, 1955 at the Lithuanian Liberty Park in Linden. Twin Bill is a new idea that our council is trying out. For a twin bill (\$2) one can have beer and sandwiches, and also enjoy the music of a three-piece band. Invitations to attend are extended to all Knights and their friends. Steve Bundonis is the chairman of this affair.

At our last monthly meeting we were privileged to have as guests Larry Janonis, (New York), president of the New York - New Jersey District and Al Yankauskas (Newark), district vice-president. They are planning to organize more social and cultural activities in our district. Also attending this meeting was George Galush, our newest member.

During the Marian Year (December 5) our members journeyed to Germantown, Penna. and visited the national headquarters of the Immaculate Conception. After visiting the Shrine, they drove to Philadelphia where some of the Philly Knights treated them in royal fashion.

Our Christmas party was held on Saturday Dec. 28 and it was a gala affair. The group of 60 that attended, enjoyed turkey, ham, kilbasu and all the fixings. Community singing was led by Mrs. Cizauskas, noted choir leader from Elizabeth. This was followed by hilarious games under the direction of Victor Guzewicz. The climax of the gay evening was the appearance of Santa Claus. Santa looked a lot like Joe Sable.

Our deepest sympathy goes out to Joe and Stella Smith, for early in January, Joe's dad passed away in Jersey City. Many of our members knew Mr. Smith as he often attended the Lithuanian affairs in Linden.

Random Ramblings: Joe Krotulis is now in Florida for his annual visit. Vinnie Cuprewich found out that his hair won't take a curl no matter how good the beauty operator is. Tis said that Sally Ashmont is the club's ping pong champ. It was the boy's social after the last meeting but the girls still made the coffee — evidently they have little confidence in the male's ability to brew a potful of java. Eddie Strasdas brought three delicious apple pies for the social. Leave Victor Guzewicz alone and his path leads to Bayonne, we wonder who she can be? Joe Sable won first prize at a recent masquerade held in Linden. He was dressed as a wild savage — appropriate no? — Agnes Dobilas and John Dobilas entertained many members during the holidays, seems that Santa left a ping pong table in their basement. Adele Leraitis is getting ready to fly south. Ask Al Bundonis what girl caught the bouquet at a recent wedding.

V. O.

AMSTERDAM, N. Y.

COUNCIL 100

Greetings K. of L.'ers — Amsterdam is here to give the latest in council and local activities, (plus a little gossip, if there is some.)

During the course of our January get-together, Father Baltch chose for his talk the Corporal Works of Mercy. He also told us about Christmas (Kučias ir Kalėdas) in Lithuania.

Attendance of members was poor. What happened?

February found a group gathered to hear a wonderful talk by Father Baltch. He spoke on one of our newest saints, "The new star of Holiness", Pope Pius X. A few outstanding traits of his were the following:

- 1—He had personal sanctity, as well as sanctity of office.
- 2—He emphasized the Sacramental life.
- 3—He was a Pope well known for his good deeds.

Father next showed us numerous photos of his boyhood home town, Panevežys, Lithuania.

On the business agenda, a committee, consisting of Gene Gobis and Sophie Olbie, was picked for the annual Communion Breakfast. March 13 was chosen as THE DAY. Coffee and cake were served by Pauline Urban.

Local News Bits

Actively participating on the Polio Fund Dance Committee were the following K. of L.'ers, Anthony C. Stokna, Sophie Olbie, and Gene Gobis. The Knights if Lithuania attained their 100% quota in the sale of tickets. (Good plug for the K. of L., isn't it?) Our local Amsterdam Evening Recorder and Radio Station WCSS gave us good notices.

Elected for the fourth consecutive year as chairman of the Local Heart Fund Campaign was our member Attorney A. C. Stokna.

We must not forget to mention that Tony also was toastmaster at the city-wide Communion Breakfast of the Boy Scouts held at the A. L. C. Hall. The scouts received Holy Communion in our St. Casimir's Church and then paraded to the Lithuanian Hall for breakfast. The attendance was over 400. That is how Scout week (Feb. 6-13) was initiated in Amsterdam.

Belated birthday greetings to Val Kerbelis (January) and Father Baltch (Feb.).

Active in the sport of bowling are our President Sophia Gavry and Sophie Olbie.

Amsterdam had a set-back on January 30th when the president of the Bigelow-Sanford Company announced that the factory would be moved out of our city. The plant will merge with the one in Thompsonville, Connecticut. Approximately 1,600 people will be left without jobs. This will affect many Lithuanian families. Our Chamber of Commerce is working diligently, trying to induce other industries to come to our city. We think our city is tops; our people most friendly and good workers!

So, dear members, if you know of any industry that is looking for a new location or wishes to expand, please suggest Amsterdam, New York.

Smile and Sparkle

NEWARK, N. J.

COUNCIL 29

The first business in the New Year was the election of officers to guide the destinies of our group for 1955-56 term: President Edward Thompson, Vice President Vera Lang, Recording Secretary Joan Jankauskas, Financial Secretary Joseph Sakevich, Treasurer Peter Podgalsky, Sgt.-at-Arms Albi Ponelis, Trustees Mary Balciunas, Kazys Sipaila and Anthony Malakas.

This year will also be a very important one in our council's history for we will be hosts at the 42nd K. of L. National Convention. Date — August 25—28, 1955.

The Wanderer

ILLINOIS-INDIANA DISTRICT

CHICAGO, ILL.

COUNCIL 13

"News and Views"

We are very happy to welcome into our membership three new members namely: Esther Ostrowski, Joseph Kuizinas and Paul Dzing and sincerely hope they will enjoy a long happy stay amongst us.

Council 13 is planning its First Big Social Affair for the year of 1955 in the form of a MAY DANCE to be held Friday, May 13th. We feel sure we will earn 100% cooperation from our many friends to repay us for the many times Council 13 went out of their way to help other Councils in their activities!

Further plans of a more immediate nature will be announced very shortly by the Dance Committee namely: John Matimaitis, Joseph Stegwell, Bernice Trump and Anna Cibiras.

Our council started a "series" of social ballroom Dance Lessons. To get the full benefit of these instructions persons interested are asked to be on time, and to be FAITHFUL.

Our membership is growing with the beginning of 1955... and we intend to keep right on with new faces, new plans, new ideas and many more new activities that will interest both young and old.

We wish to congratulate our 1955 officers: Spiritual Adviser Rev. Julian Giris, John J. Matimaitis, president; Frank Kancels 1st vice president; John P. Stegwell, 2nd vice president; Patricia Kamar, corresponding secretary; Bernice Trump, recording secretary; Peter Salukas, treasurer; Ann Cibiras, financial secretary; Gus Paicius, sgt.-at-arms, and Bea and Jean Tervainis.

Busy Bee

GARY, INDIANA

COUNCIL 82

New Officers

At our meeting held January 11th at the home of John Kaminskas, the following members were elected to serve during 1955: John Kaminskas, president; Joe Kurpalis, vice president; Michaeline Shirvinski, recording secretary; Viola Geanchos, corresponding secretary; Stanley Juknevich, financial secretary; Tony Jank, treasurer; and Tony Ulozas, sgt.-at-arms.

In consequence of the Fish Fry held in December, proceeds of \$100.00 was

donated to the parish, and the remaining profit was allocated for the purchase of bowlers' shirts and plaques.

The Illinois - Indiana District Communion Breakfast took place in Gary, on March 6th, with our council as hosts. Committee consisted of Elizabeth Shirvinskis, Mary Rukas, Emily Mihaluk, Charlotte Strumski and Michael Shirvinski.

Our annual Dance and Raffle will take place in the parish hall on April 30th, with Tony Ulozas as chairman, and to be assisted by Bernard Kaminskas, Tony Jank, Joe Kurpalis and Stanley Juknevich. All friends are cordially invited.

Several of our members spent New Year's Eve at the Vytautas American Legion hall. Among the guests was George Agurkis. Glad to have you back with us, George!

On April 16th, a wedding is to take place between "Toni" Kaminskas and Leonard Piccirillo (Chicago).

Blessed Event: Our new members, Peter and Lottie Mazeikas are to become proud parents very shortly; ditto for Alex and Ursula Navardauskas.

Mike and Emily Mihaluk have moved into their new home; also Stella Pranis.

We welcome into our midst Aldona Uzdevinis!

How are Fluffy and Bill getting along with their bowling? Stanley (Speedy) Klevickas is improving quite a bit!

We congratulate Martha Fuller on her recent marriage (January), and wish both Martha and her husband much happiness.

CONVALESCING. Still on the sick list are two members — our Pastor, Rev. Vichuras and Alphonse Galenas. We continue to remember them in our prayers.

NEW ENGLAND DISTRICT

ATHOL, MASS.

COUNCIL 10

The first and biggest social of 1955 was the Winter Carnival held January 30th at Tully Brook Inn. There were members from Norwood, Cambridge, So. Boston, Providence, Worcester and of course Athol.

President Lennie Davidonis welcomed the group and Father Albin Yankauskas led the prayer.

After dinner, the outdoor enthusiasts gathered on the lake for an afternoon of skating. It was the first time on skates for many in a number of years, but after a few ups and downs, they discovered it wasn't so hard after all.

Charles Cyronak, Barbara Cyronak, Joe Russell, Dan Cyronak of Providence (103), Joan Grigas, Eleanor March of Worcester (26), Stanley Sargut, Alec Dombek, Tom Colo and Maryann Rodski of our own council, started a game of "Hill-dill" but the speed skating of Stanley, Tom and Alec soon wore out the rest of the gang and the game was soon abandoned.

Vincent Kasauskas (Norwood) was cutting "figure Eights" all afternoon. The biggest puzzle of the afternoon was trying to figure out "who was holding who up" when we saw Barbara Milosh and Stanley from Norwood on the ice.

Fishing was also part of afternoon's activities but the only report was, "we had a big one but it just wouldn't fit through the hole in the ice."

Brownie Kukauskas and Mac MacDonald climbed up Tully Mountain hunting rabbits. "Are you sure its was rabbits your were looking for?"

Back at the Inn, Alvin Rodski, guest of Council 10, passed around pictures he had taken recently of his cruise around the Mediterranean with the U. S. Navy.

Dancing and singing rounded out the evening. In fact Eddie Daniels sang with such great enthusiasm, he lost his voice.

The committee consisted of Lennie Davidonis, Bill Wisnauskas, Stanley Sargut, Frank Anoris, Charlie and Dot Pini-gis, Nellie Melaika, Marie Sienkiewicz, Mary Gauronsky, Rita Besseck, Mary Piragus, Barbara Milosh, and Maryann Rodski.

11220

OHIO-MICHIGAN DISTRICT

DETROIT, MICH.

COUNCIL 102

Midwestern Bowling Tournament

"The most promising and outstanding Bowling Tournament, yet," is the motto of Committee arranging the 1955 contest. Council 102, Detroit has provided committee of rare ability and experience with the O. K. to go the limit, to plan a meet, which will never be forgotten and will continue in the Detroit tradition of nothing but the best."

Joe Guerrio, well known for his success on previous tournament committees is the chairman, assisted by Florence Bilah, secretary, a newcomer of exceptional ability. Others on the committee include Anna Mae Uznis, whose name is synonymous with a successful affair, Donna and Virginia Kirsh, two promising new members, Dolores and Marge Neverousk, experienced hostesses, Julius Bridgevaitis, Ralph Valatka and Bob Boris.

The tournament is scheduled for the Memorial Day Weekend, May 28, 29 & 30th. Headquarters will be at the Hotel Detroiter. So start planning to attend, you'll not be disappointed. Aside from the regular participants in the Midwestern Region, we are cordially inviting our neighbors, near and far, especially the Pittsburgh District to join in the fun.

The Eight Ball

DAYTON, OHIO

COUNCIL 96

37th Anniversary of Lithuania's Independence

Our own Fr. Walter Katarskis must be congratulated for the fine work he did in preparing a program for the celebration of Lithuania's Independence Day. The occasion took place in the church hall on February 6th. On the program was Pranas Joga as guest speaker. Vytautas Bakunas sang seven Lithuanian songs in his deep baritone voice. Declamations were made by Aušra Raštikis and Roma Gineitis. Marcella Sakalas entertained with her violin. Accordion duet with two compositions by Frosini were played by George Sakalas and Dora Weimer. Then accompanied with Celia Lisankis they played "Noriu Miego and Klumpakojis". Piano

soloist was Kastytis Poderys from Columbus. It was an all round entertaining program and enjoyed by those who attended. Some of our members are planning to go to Columbus, Ohio on Feb. 20th to help commemorate Lithuania's Independence Day.

Our regular monthly social was transferred from a Friday night to a Saturday night, Jan. 22. Ann and John Scott used the occasion to christen their newly decorated basement. With the help of Eva Leasure and Polly Pietrzak, Ann had a wonderful supper prepared. Joanne Kavalauskas gave a short talk on her recent trip to California. She and Jim didn't get

to go to the Rose Bowl game but they did see the Tournament of the Roses. It sure was good to see Stan and Kay Sluzis at the shindig. Eloise Berczelly, like always, had us laughing. Pat Zelinskas and Rose Ann Blum had to leave us for awhile. They had a date with "George Gobel!" The men were mighty quiet with the poker games.

A bridal shower was held for Phyllis Leasure, given by Eva Leasure, Ann Scott and Fran Vangas. Many of the members attended. Phyllis' wedding took place on Feb. 12th at Holy Cross Church.

Congratulations to Charlie and Fran Vangas on the birth of their twins, a boy and a girl!

ANTANAS BALCYTIS-36
2512 W. 45 PL.

CHICAGO, ILL.

With the temperature going down below zero, several of our members headed South. Charlie Petkus spent some time at Miami Beach soaking in enough sun to last the rest of the winter out. Sally and Anadel Miller took a trip to St. Petersburg.

On March 6th the members will receive Holy Communion in a body at the 8 o'clock Mass in honor of St. Casimir, our Patron Saint.

In May, our council will sponsor a dance at the Idle Hour Club, with Mike and Fran Petkus, to serve on the committee.

Birthday congratulations go out to Pat Zelinskas (Feb. 8th) and Rose Ann Ambrose (Feb. 11th.) Anniversary greetings go to Lou and Kitty Prasmantas (Feb. 4th) and Jim and Joanne Kavalauskas (Feb. 23rd).

See you in Cleveland on April 23rd for the Annual K. of L. District Convention. Then to Detroit in May for the Annual District Bowling Tournament. Don't forget Newark for the National Convention!

Us Petkus'

K. of L. CALENDAR

March 6 — Illinois - Indiana District, St. Casimir's Day Communion and Breakfast. Host — Gary, Indiana, Council 82.

April 3 — Linden, N. J. (113), Annual Communion Breakfast.

April 16 — Linden, N. J. (113) Twin Bill Night, Lithuanian Liberty Park in Linden.

April 23 — Ohio-Michigan District Convention. Host — Cleveland, Ohio (25).

April 26-27 — New England District Convention, Host — Providence, R. I. (103).

April 30 — Gary, Indiana (82), Annual Dance and Raffle, St. Casimir's hall.

May 13 — Chicago, Ill. (13), May Dance.

May 14 — Elizabeth, N. J. (52), Minstrel Show, Lithuanian Liberty Hall.

May 28-30 — MIDWESTERN BOWLING TOURNAMENT, headquarters — Hotel Detroiter. Host — Detroit, Mich. (102).

August 25-28 — 42nd K. of L. NATIONAL CONVENTION. Host — Council 29, Newark, N. J.